

T LEGE HUIS

M.A.M. RENES-BOLDINGH

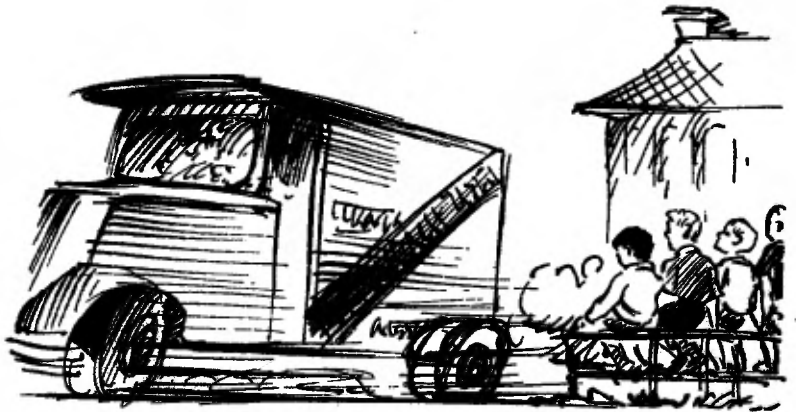
ZILVER

SERIE

't Lege Huis

MET TEKENINGEN VAN R. EN M. SNAPPER

't Lege Huis

door

M.A.M. Renes-Boldingh

Tweede druk

G. F. CALLENBACH N.V. — UITGEVER — NIJKERK

HOOFDSTUK 1

„Hallo jongens! Bob van Aken is bezig al zijn speelgoed weg te geven!”

Vier jongensgezichten kijken ongelovig op uit het gazonnetje langs den weg, waar de lijven heerlijk lui liggen uitgestrekt.

Hoor hem! Hoor dien Jas! Heeft weer wat nieuws bedacht om zijn vrienden op te jagen!

En ze liggen juist zo heerlijk rustig te keuvelen in het gras! Meneer Smit, de baas van de gazonnetjes, is er niet meer om op ze te brommen; hij heeft zijn kruiwagen en ander tuingereedschap opgepakt en is naar huis gestapt, nog eer de fluit van de gasfabriek zijn vijf-uurschreeuwtoon beëindigd had. Meneer Smit zal niet meer brommen; de veiligheid is verzekerd.

Janwillem doet een verhaal van wolven en rendieren, dat hij in een van zijn vaders dikke boeken gelezen heeft — de Grote Verwondering zou zich juist van de jongens meester maken — en nu komt Jas daar opeens met z'n onzinnig gepraat tussen vallen.

„Stil blijven liggen, jongens, 't is Jas maar!”

Fijn, zulke lange zomerdagen! De mensen, die moppen over het verzetten van de klok, weten er helemaal niets van. Als je uit school komt, heb je 't idee, dat er nog maar een heel klein stukje van den dag voorbij is. „Een pieterstukje” noemt Ko zo iets heel kleins. Ko is namelijk een van de vrienden; een van de aanvoeders, kun je wel zeggen, en hij houdt er van, zijn gedachten zo juist mogelijk uit te drukken. „Pieterstukje” vindt hij een bijzonder juist woord.

De school met al zijn lesuren beslaat dus nog maar een pieterstukje van den lieven langen dag. Daarna ligt een

zee, een prachtige zonnige oceaan van tijd nog voor je. Je hoeft je nergens mee te haasten. Alle spelletjes kun je rustig uitbuiten en dan nog houd je tijd over om lui te wezen. Om in 't gras te liggen en doelloos op een sappig sprietje te kauwen en zoetjes te praten over al de vreemde dingen, die er op de wereld zijn.

Flipje, Niek, Ko en Janwillem zijn 't, die daar op 't gazonnetje hun warme leden hebben uitgestrekt. En daar komt nu opeens Jas bij met z'n opwindende boodschap.

„Bob van Aken geeft zijn speelgoed weg!”

„En denk maar niet, dat ik lieg, want 't is zo. Ga zelf maar kijken.”

Jas zelf is er hevig opgewonden van. 't Krulletje van z'n kuif staat als een varkensstaartje recht omhoog. Dikke zweetdruppels kleven op zijn sproetenneus en z'n bloese heeft hij van voren wijd opengeslagen, om aan de spanning wat lucht te geven. Die bloese moet de stoomklep zijn. Als je ook met zoveel spanning rondloopt!

't Verbaast Jasper alleen, dat zijn bommen niet heviger uitwerking hebben! Denk eens! Ze gaan gewoon door met grasjes kauwen! Dat komt vanzelf, doordat ze Jas niet helemaal geloven!

Wel nemen ze alle vier tegelijk het woord.

„Zeg, ga door! Hoe kan dat nou!”

„Och jong! je bent niet wijs! Je hersenen zijn aan 't smelten!”

„Hij zegt wat, jongens!”

„En Bob z'n moeder dan?”

Nee, dat zullen ze zo maar nemen! Je speelgoed weg geven! Ja, als je achttien of twintig was! En — en je was

voor al dat kinderachtige goed toch te groot geworden. Maar nu? Nu ze allemaal zo tussen negen en twaalf jaar oud zijn, niets verdienen, maar graag veel kosten, en allemaal gratis uit moeders pappot mee-eten!

Kun je begrijpen! Al je speelgoed! Je timmerdoos zeker en je spoortrein en je domino en je dammen en al die andere kostbaarheden! Moeders zijn nogal makkelijk op dat punt! Jawell Denk je, stilletjes iets weg te moffelen, om 't bij school te gaan verkwanselen, dan is 't dadelijk: „wat doe je daar? wat stop je daar in je zak? Nee, dat wil ik niet. Daarvoor hebben we 't niet gekocht.”

Ja, zo ongeveer gaat 't bij de jongens thuis. En bij Bob van Aken zou 't precies andersom gaan? Nee, Jas, uitgesloten. Jij houdt ons met je stalen gezicht glad voor den gek.

„Nou, 't is toch echt waar! Ga zelf dan kijken! Dan zul je 't zien! Dat kleine schreeuwkind van Jansens heeft al een spelletjesdoos gekregen, en onze Bertje kwam zo pas thuis met een muziektol. En geeneens een kapotte. En de hele serre van Bob staat vol en dat geeft-ie allemaal weg. En z'n moeder staat er bij en ze vindt 't best.” De klap op den vuurpijl. Z'n moeder vindt 't best!

„Nou,” zeggen de jongens ontdaan. Nu Jas 't zo vertelt, zal 't wel waar zijn.

Adembenemend is 't! Om van achterover te vallen, als je al niet plat op den grond lag. Op den grond, ja, maar met die luiheid moet het nu gedaan zijn. 't Viertal rijst overeind, als door een adder gebeten. Ze spuwen hun graskauwtjes verachtelijk uit. Ze kloppen hun broeken wat af met de vlakke hand. Ze maken zich reisvaardig. Ze willen er meer van weten. Gouden deuren zijn er in de verte voor ze opengegaan.

Ze turen de laan in naar 't aardige villa'tje van de Van Akens. Bobs huis, dat klaarblijkelijk in een paradijs veranderd is.

„En weet je, waarom Bob 't doet?” gaat Jas voort, met een wijs gezicht. Hij merkt met voldoening, dat hij aan 't winnen is en wil nu nog wel meer ten beste geven.

„Nee, hoe kunnen wij dat weten!”

„Omdat ze gauw weer naar Indië teruggaan. Volgende week al. Daarom!”

O zo! nu verandert het geval! De jongens waren bijna vergeten, dat die Bob een Indische jongen is. Verleden jaar is hij plotseling in hun wereldje op komen duiken en hij is dadelijk zo'n goede kameraad geworden, dat de jongens aan weggaan en scheiding niet meer gedacht hebben. 't Was reuze, Bob er bij! Bob wist nog eens wat anders, Indische spelletjes ook! En dus zou 't altijd wel zo blijven, meenden ze.

Naar Indië terug, hun Bob!

Bob krijgt door die mededeling een glans van grote belangrijkheid. Net, of hij geen gewone jongen meer is. Bob naar dat vreemde, warme land! Ver over alle zeeën heen. Met een grote, geweldige boot! Net een deftig hotel, behalve dat er dan ook nog een zwembad en een sportzaal bij is.

Bob heeft er veel van verteld, toen hij pas op de laan woonde. Van Nieuw-Guinea en Sumatra en Java! Hij heeft met kleine Papoea's gespeeld, denk eens aan wat een voorsprong dat geeft op gewone mensen! Hij heeft wel eens een tijger voor hun auto weg zien springen en de grote bavianen heeft hij in het bos horen joelen. Hij heeft verscheidene aardbevingen meegemaakt en de gevangenen kwamen zomaar in hun tuin 't gras afslaan

en den grond ompitten. En er waren best aardige lui bij, zegt Bob!

Al die dingen springen de Hollandse jongens als grappige kabouters door 't hoofd. Die Bob, die Bob!

En nu gaat hij weer terug naar 't wonderland! Zo'n wereldreiziger! Zo'n man van ondervinding!

Ze zien Bob opeens als zo'n bijzonder persoon, dat er nog wel meer grote dingen van hem te wachten zijn. 't Kan, in dit licht bezien, best waar wezen, dat hij al z'n speelgoed verdelen gaat!

„Ik ga er naar toe,” zegt Niek vastbesloten.

„Nou, vanzelf, ik ook.”

Gauw, gauw er op afl Ze moeten toch zeker allemaal wat van den buit zien binnen te halen! Bob heeft een massa mooie dingen en zij zijn z'n beste vrienden. Stel je voor, dat iets hun ontsnapt! Ze moeten er vlug op af, om te voorkomen, dat de dingen bij den verkeerden persoon belanden. Die spelletjesdoos bijvoorbeeld!

Suzie Jansens heeft hem nu all Niets meer aan te doen! Maar ik vraag je, wat heeft zo'n kleine domoor aan een spelletjesdoos!

Nog niet eens in de eerste klas zit zel Geen a kan ze van een b onderscheiden, en als je zegt: Suzie, tel eens tot tien, dan brabbelt ze: tee, vijf, die, zeven, acht, tien! En dan lacht ze om zichzelf!

Wat heeft zo'n kind aan een spelletjesdoos! Daargelaten nog dat 't maar een meisje is!

Nee, Bob had de doos aan een van de jongens moeten geven. Voor de club, die 's Woensdags vergadert in 't tuinhuisje van Jas. Janikojasflibo heet de club. De contributie bedraagt twee centen per week voor vuurwerk op Koninginnedag, maar er is nog niet veel in kas, want

de club is nog spiksplinternieuw en de ouders zien het nut er niet voldoende van in. Vooral niet van 't centen-geven, weet je!

Als Bob nu weggaat, moet er een lettergreep van den clubnaam afl Jammer! Maar eens over vergaderen, binnenkort!

„Nou, wie gaat er mee?”

„Ik moet 't eerst even thuis vertellen,” zegt Flip. Zijn moeder heeft niet graag, dat haar zoon verdwijnt, zonder dat ze weet waar hij heen is. Flipje vergeet dat wel eens, per ongeluk-expres, maar dan geeft dat altijd allerlei strubbelingen en verwijten.

Flips vader is op zee. Stuurman op een grote boot. Een paar maanden is hij weg en komt dan voor een paar weken thuis. Zijn moeder is vaak zenuwachtig. Vooral, wanneer 't stormt. Of als er zo'n zware mist over 't land hangt. Dan denkt ze met angst aan de grote zee, en aan al de akelige dingen, die daar gebeuren kunnen. Ze heeft alleen haar man en haar Flipje. Daardoor is ze misschien voor haar enigen jongen wel eens wat lastig en precies.

„Wachten jullie?” vraagt Flip.

„Als je 't gauw doet. Honderd tellen.”

„Een, twee, drie. . . .” beginnen de jongens meteen.

Flip telt, al hollende, met hen mee.

Zes en vijftig. . . . 't tuinkekl

Zes en zestig. . . . de tuindeuren!

Bij acht en zestig komt hij de kamer binnenvallen. Veel adem heeft hij niet meer over. In zijn hoofd blijft 't tellen hameren.

„Moeder, ze zeggen, dat Bob van Aken al zijn speelgoed weggeeft! Mag ik er naar toe, Moeder?”

„Gaan ze dan naar Indië terug?”

„Ja Moes, mag ik nou gaan?”

Zijn moeder ziet, hoe hij popelt en hunkert om weg te komen.

„Acht en tachtig!” waarschuwen de doortellende hersenen.

„Ja, ga maar. En . . . Flipje . . . hoor eens even . . . niet te hebberig wezen, hoor!”

„Nee Moeder.”

„Vijf en negentig . . . zes en negentig . . .” galmt hem van de straat tegemoet.

Hollen, jongens! hollen!

Precies bij den honderdsten tel is Flip weer bij z'n vrienden terug. Hoe kan 't zo mooi uitkomen!

Nu stappen ze samen naar Bobby's huis. Handen in de zakken en druk gepraat.

Naar dat huis moeten ze, met den groten ronden erker en 't klimop over 't hek. Er is maar één zo'n huis op de hele laan.

Nu is 't met Bob opeens uit. En de club had nog zoveel grote plannen. Maar dat heb je van die Indische jongens. Zo zijn ze er en zo verdwijnen ze weer.

Flipje weet er van mee te praten, want zijn vader vaart immers en dat is toch eigenlijk net zoiets. Zo is z'n vader thuis en begint hij er aan te wennen, dat-ie een vader heeft, en zo moet hij weer weg naar Amsterdam, om op zijn boot te gaan.

„Je krijgt een telegram,” vertelt hij gewichtig. „En dan moet je gaan, en gauw ook, want anders ben je je betrekking kwijt.”⁹³

O! gaat dat zol Dan heeft meneer Van Aken zeker ook een telegram gehad! En je betrekking, daar moet je mee

oppassen! Je hebt zo gauw geen nieuwe! Werkloosheid, daar weten de jongens ook al 't een en ander van!

Bob staat in zijn serre. De stoelen zijn er uit en 't speelgoed, dat weg mag, staat netjes tegen den wand.

„Tabé!” begroet hij zijn vrienden. Hij begint al weer Indisch te worden, die Bob. „Komen jullie ook een souvenir van Bobbie halen?”

„Stom saai dat je weg gaat, Bob,” zegt Niek met z'n trouwhartigste gezichtje.

Even betreft Bobs geelbruine gelaat.

„Nou,” zegt hij zacht, „ik was veel liever hier gebleven. Voor de club en zo. Maar de paps moet weg, ja? en de mams gaat mee. Nou, dan moet ik vanzelf ook mee, ja? Niks aan te doen.”

Zo praat Bob. Telkens dat „ja” er tusschen. 't Is Indisch. Z'n moeder praat ook zo. O, en nog veel meer Indische woorden gooien ze door 't gesprek. De jongens hebben er al verscheidene van geleerd. Eerst vind je 't vreemd... opschepperig. . . . maar je went er gauw aan en later gebruik je ze zelf ook, zonder er bij te denken. „Geef je alles weg?” vraagt Jasper gretig. Hij vindt dat er voor klagen geen reden is. En geen tijd ook. Eerst proberen, iets moois in de wacht te slepen. Dat is 't voornaamste.

Bob klaagt ook niet meer. Niemand klaagt er meer. Er zijn wel belangrijker dingen te doen.

En bovendien, Bob gaat vandaag nog niet! Volgende week Maandag pas! En vandaag is 't Donderdag! Nog een zee van tijd om gewoon met elkaar te wezen!

„O Bob! is je slee er ook bij?”

„Heb ik in Indië toch immers niets aan!”

„Wie krijgt 'm, Bob?”

„Weet ik niet. We moeten een verloting houden, zegt de paps. Jullie mogen dan allemaal een papiertje trekken met een nummer er op. Datzelfde nummer staat ook op een van deze dingen. En dat ding is dan van jou.”

„Net als op school, als meneer wat op te ruimen heeft,” weet Janwillem.

„Maar de prijzen zijn een stuk beter,” glundert Ko.

„Nou, en of! Mogen we even kijken, Bob?”

„Ga je gang,” zegt Bob grootmoedig.

De jongens wandelen nu keurend langs 't speelgoed alsof ze in een winkel waren.

„Ail jongens! de autoped!”

„En de voetball!”

„Nou maar, dien nam ik vast en zeker mee,” denkt Ko hardop.

„Veel te akelig ding om in te pakken,” vertelt Bob. „En de paps zegt: ik krijg in Indië wel weer een nieuwe.”

„En 't akwarium! En . . . en Allemensen, Bob! wat geef jij een hoop weg! Zijn jullie zo rijk, Bob?”

„De autoped moet de hoofdprijs zijn,” verklaart Bob.

„En mijn moeder zegt, ik moet de poes meteen ook maar verloten. Omdat jullie wel goed voor hem zorgen zult. En omdat je de poes gemakkelijk terug kunt halen, als hij hier weer bij 't oude huis loopt.”

„Ik zou hem best willen hebben,” zegt Flip.

„Nou, geef mij maar liever de autoped!” meent Jas.

„Nou ja, de autopedl vanzelf!”

Meteen komt poesje binnen stappen en strijkt haar kopje langs Flips blote benen. Die bukt zich en aait 't mooie dier over den rug.

„Kom maar, poes!” Hij houdt van dieren.

Deze poes is grijs. Donker getijgerd met een wit befje onder de kin. En met vier witte schoentjes aan de voeten. Ze spint al op Flipjes arm. Zo vertrouwelijik is ze met de mensen.

„Hij wil bij jou wezen, Flip!”

Maar nu komt mevrouw Van Aken er bij om de jongens weg te jagen. Heel vrindelijik, hoor! Maar weg moeten ze. Een grote bloemenflik krijgen ze als troost mee.

„Vanavond, ja?” zegt. „Om zeven uur. Dan zal de verloting zijn. Zoveel soesah nu, om alles uit te zoeken, en in de koffers te pakken. We moeten al zo gauw weg. Bob moet nu zelf de barang in de serre gaan nummeren.”

„Bob zegt dat u de kat ook verloten gaat,” zegt Niek, als hij al in de serredeur staat. Hij zegt het grinnikend, want dat van poes gelooft hij niet helemaal. Wie doet dat nou, een kat verloten! Je zoekt een goed tehuis, of je plaatst een advertentie. Maar verloten! ga nou gauw door!

Mevrouw meent het echter wel degelijik. Ze vangt poes op en knuffelt het dier in haar armen. Bij ieder woord een streekje over den kop. Poes kijkt er verwaand van. En mevrouw praat maar.

„Och kassian ja? arme poes! In Indië is 't zoveel gemakelijiker met dieren. Je houdt vendutie en je laat de katten maar lopen. De bedienden nemen ze wel mee en anders vinden ze hun kostje wel. Er is altijd zo veel op

't erf wat een poes eten kan. Rijst en vissekoppen en kippebeentjes.

Maar hier. . . . als 't weer winter wordt! Brr! Wij gaan poesje goed verzorgen, ja? Poesje komt in huis bij een van deze aardige jongens!"

O! denken Indische mensen er zo over! Ja, nu begrijpen de jongens de zaak well

Ze groeten en trekken af, knabbelend op hun chocola. Meteen gaan ze ook uit elkaar. De een moet nog even met zijn moeder mee, schoenen kopen in de winkelstraat. De ander heeft wat huiswerk, en nummer drie moet zijn vader helpen met 't kippenhok. Zo heeft ieder wat op 't programma staan.

„Tot vanavond,“ zeggen ze. „Niet vergeten, hoor!"

Dan stappen ze ieder op hun eigen huis af. Prettig om zo dicht bij elkaar te wonen. De een fluit een deuntje, de ander schopt een steen voor zich uit, Janwillem en zijn broer Ko jodelen zo'n beetje, de handen diep in de zakken geduwd.

Wat een feestelijk gevoel is dat! Vanavond verloting bij Bob van Aken!

Alleen Flip is misschien wat stil.

„Als ik eens vroeg of ik die kat mag hebben! Dan had ik vanzelf geen kans meer op wat anders. . . . op de autoped en zo. . . . Mevrouw denkt, dat alle jongens aardig zijn. . . . maar 't is niet zo. . . . ze zijn niet allemaal aardig voor beesten. . . . Moeder wil vast wel een poes hebben. . . .“

Dan ziet hij opeens al 't speelgoed voor zich dat verloot zal worden. Het akwarium en de autoped. . . . De autoped ziet hij wel tiendubbel. . . . Hij duwt de kat weg uit zijn gedachten. 't Zal wel loslopen hoor, met die kat!

HOÖFDSTUK 2

Om zeven uur zijn ze allen weer present. De verschillende moeders hebben 't avondeten er een kwartiertje vroeger voor klaar moeten maken.

De hele club janikojasflibo is er en nog een aantal andere kinderen. Kijk, daar heb je Suzie Jansens ook! Die heeft overigens haar deel al gehad! Of zou ze zich soms verbeelden, dat ze nog meer krijgt! En 't jochie van den bakker is er in zijn blauwe overall. Ook al zo'n dreumes! Wat doet dat grut er bij!

„Ik heb alle kinderen van de laan een uitnodiging gestuurd,” verklaart Bobby deftig.

Meteen komt zijn moeder binnen. Ze draagt een groot, zwaar beladen blad. De kinderen grinniken een beetje. Ziet dat er even fijn uit! 't Begint heus op een verjaarsvisite te lijken.

Voor ieder staat er op 't blad een glas limonade (stroop noemen Bob en z'n moeder dat). En een taartje.

„Zoek maar een plaatsje op den grond, ja?” zegt mevrouw.

Lachend duiken de gasten omlaag. Wie rustig zit krijgt zijn glaasje en zijn schoteltje met gebak. En dan maar smullen. En eens naar den buurman kijken, hoe ver die al is. Bob troont in 't midden van de serre, tussen Flipje en Niek. Zijn blote voeten in strandschoenen heeft hij onder zich gevouwen. Wat kan dat jong zich opvouwen! Precies, of er in zijn benen geen botten zitten!

„Komt van Indië,” zegt Bob. „De inlanders kunnen 't nog veel beter. Die zitten bijna nooit anders.” Zijn handen kan hij ook achterover buigen, tot de vingers den arm weer raken. En met z'n blote tenen raapt hij allerlei din-

gen van den grond. Doe hem dat eens na! En boompje klimmen doet hij net als een aap. Hij knijpt den stam niet tussen zijn knieën. . . . wel nee. . . . 't is of hij er tegen op loopt. Ook al weer net als de inlanders. Daar heeft hij de kunst van afgekeken.

De Hollandse jongens proberen Bobby na te doen, maar zo lenig als hij zullen ze zeker nooit worden.

„Klaar, jongens? Lekker geweest?”

„Ja, mevrouw.” Ze likkebaarden er nog van. Jammer, dat zulke dingen zo gauw op zijn! Verlangende ogen gaan naar het speelgoed. Ieder zoekt zich alvast wat uit. Die autopedi! Of de sleel! Of 't akwarium!

Daar komt zo waar de poes ook weer binnen stappen.

„Mauw?” vraagt ze zacht.

Ze is wat schuw, nu er zoveel vreemde dingen in huis gebeuren. Ze weet niet, of ze blijven of vluchten zal. Om haar hals is een rood lintje gebonden. Daar hangt een kaartje aan. Wat staat er op? Kijk eens gauw? Nummer elf. Jawel, poes heeft nummer elf.

„Z'n nummerbord,” roept Janwillem. „Poes heeft een nummerbord gekregen.”

Opeens beginnen ze allemaal te roepen: „poes, poes, poes!”

Ze lachen er bij. Ze willen 't nummerbord van poesje zien. Die mop van Janwillem slaat in.

„'t Gekkennummer,” meent Jasper. „Ja! Elf noemen ze 't gekkennummer!”

„Nou, maar poes is niet gek, hè poes?” zegt Flip. „Poes is een best beestje. Kom maar bij me zitten, poes.”

Dieren verstaan zulke woorden wel.

Dieren verstaan van de mensentaal en van de mensengedachten veel meer, dan je misschien zou denken.

Je had maar eens moeten zien hoe vertrouwelijk de grijze poes bij Flipje ging liggen. Zo in 't holletje van zijn knieën. Dacht je soms dat ze zo iets bij Jas zou proberen? Ze spint van plezier en ze vindt 't prettig, dat Flip z'n ene hand op haar glanzenden rug laat rusten. Zeker geeft haar dat een gevoel van bescherming.

„Hal Daar komt de paps!“ roep Bob.

Meneer Van Aken heeft de repen papier bij zich. Die repen zijn precies even lang en even breed. En de nummers? Ja, daar komt 't juist op aan. Die zijn verschillend. En je kunt er maar niets aan doen, welk nummer je trekt. Zo is een verloting nu eenmaal.

't Spul gaat beginnen.

Om de beurt een papiertje trekken, luide je nummer afroepen, en Bob reikt je 't speelgoed aan.

„Geluk d'r mee,“ zegt hij bij elken zet. En soms: „slamat pakeian“. Dat is dan weer Indisch.

Wie krijgt 't akwarium?

Janwillem. Die is alvast goed af! Twee goudvisjes zitten er in. En een rotspoortje. En een paar takken waterpest. Janwillen krijgt er een kleur van. Een akwarium is al zo lang een hartewens van hem geweest!

„Dank je wel,“ zegt hij met schitterende ogen.

„Wie trekt de autopod?“ Wel, dat is Flip. Voor Flipje zal dus de hoofdprijs zijn.

„O, Flip!“ roepen de kinderen. Ze gunnen 't hem wel.

„Mag ik er ook eens op?“

„Jawel hoor,“ belooft Flip gul.

Hij is helemaal onder den indruk van zijn gelukje. Dat had hij nooit kunnen denken. Hij de autopod!

Wat Ko krijgt? De voetbal. Die blijft dus voor de club be-

waard. Wat is ook een club zonder voetball
En Niek? De dikke Niek? Wat trekt die? Niekje krijgt wat
tuingereedschap. Nou, daar kan hij 't ook mee doen, al
is 't dan de hoofdprijs niet.

Maar . . . maar . . . maar . . .

Wie trekt het poesenummer!

't Poesenummer is voor Jas. Ja, 't staat duidelijk op zijn
papier. Een dikke, rode elf.

Jaspers gezicht is een en al teleurstelling.

„Nee, die is goed,” zegt hij. „Heb ik die gekke kat ge-
wonnen. Asjemenou! Wat moet ik met een kat begin-
nen? M'n moeder wil d'r niet eens een hebben!”

Voor mevrouw Van Aken is dit ook een teleurstelling.
Graag zou ze 't anders gewild hebben. Jasper is de mid-
delste van een groot gezin. 't Gaat daar wel eens wat
ruw en rommelig toe. Zijn kleine broertje loopt gewoon-
lijk zonder toezicht en plaagt de dieren of zeult er mee
onder zijn arm.

En poes is zo gewend aan een goed en rustig leventjel
Met wat vriendelijke woorden nu en dan.

Jas is niet eens een beetje blij met 't mooie, trouwe dier!
Jammer is dat! Maar . . . daar is nu niets meer aan te
doen. Loten is loten.

„En . . . poes is oud en wijs genoeg, om voor zich zelf
te zorgen. Ze moet maar van zich af krabben. Of weg-
lopen, als 't haar niet bevalt.”

Zo probeert mevrouw Van Aken de zaak van zich af te
zetten.

„Asjemenou!” zucht Jas nog eens. „Zo'n lamme kat! En
ik heb op de autoped gevlakt!”

Nadenkend strelen Flipjes magere vingers poesjes
zachte huid. Verder zit hij zo stil, die Flip! Zo still Net, of

hij vergeten is, dat hij in een vreemde serre zit, naast een nieuwe autoped!

Net of hij luistert! Zo zit hij!

Ja, maar dat doet hij ook!

Er zijn twee stemmen in zijn hart. Daar luistert hij naar.

De ene, luidste stem spreekt:

„Fijn zeg! dat jij nou de autoped gewonnen hebt! Je hebt er al zo lang naar verlangd en moeder koopt er voorlopig geen. Geen denken aan! En dit is zo'n echte. Met luchtbanden! Vast een duur ding geweest!”

Dan begint de andere stem, zacht en schuchter.

„Maar poes is niet zo gelukkig af. Jas is nu al kwaad en dat broertje van hem plaagt altijd beesten. Ze zeggen, dat hij eens een poes aan de achterpoten heeft opgehangen aan de drooglijn. Arme poes! hoe zal 't met jou gaan bij dien kleinen deugniet! Bij ons was je er beter aan toe geweest. Moeder en ik houden wel van dieren.”

't Is maar zo'n zacht stemmetje van mededogen; toch doet het Flipje een kleur krijgen van schrik. Plotseling ziet hij, waar 't om gaat.

De poes of de autoped, daar gaat het om.

En achter die keus o, heel ver er achter, maar Flipje ziet 't toch duidelijk Achter die keus staat de Heer.

Met vragende ogen.

„Wil je mij dienen, Flipje?” vraagt de Heer. „Ja of neen.”

En Flipje moet zelf kiezen. Heel alleen moet hij kiezen.

Niemand anders kan daarin beslissen dan Flipje zelf.

Poes autoped.

Poes autoped.

En veel tijd om na te denken is er niet, want zo dadelijk moeten alle kinderen naar huis. Kijk, die kleine hukke-

pukken geven meneer en mevrouw al een handje en gaan weg met hun schatten.

Flipjes handen strelen werktuiglijk den poesenrug. Zijn ogen staren. . . . staren. . . .

Poes. . . . of autoped.

Poes. of autoped.

„Mmmmmmm” spint de poes en ziet Flipje vriendelijk aan. Ze knipoogt tegen Flip. „Best ventje ben je,” betekent dat knipogen. Heviger wordt Flipjes kleur.

Mengt de poes zelf zich nu ook al in 't gesprek?

Poes. . . . of autoped!

Precies een touw dat in de war is geraakt. Aan welk eind van den knoop moet je beginnen? Je weet 't niet. Eenvoudig, je weet 't niet.

Poes. . . . of autoped. Op luchtbanden, Flip! Een heel duur en sterk ding!

Opeens hakt Flipje den knoop door.

„Zullen we ruilen?” vraagt hij hardop aan Jasper. „Ik wil wel. Ik wil de poes wel graag hebben. En mijn moeder ook. Dan kan jij de autoped krijgen.”

Jasper schrikt van 't aanbod. Hij kijkt met grote ogen van Flipje naar mevrouw. En dan van de poes naar de autoped.

Kan. . . . kan zo iets echt waar zijn? Kan iemand zo stom wezen?

„Meen je 't echt? Mag 't, Mevrouw?”

„O, ik vind 't best,” zegt mevrouw Van Aken. Ze heeft alle moeite om niet te laten merken, hoe blij ze met den ruil is. Nu zal haar mooie zachte poes dus toch een gelukkig lot tegemoet gaan. Een beste jongen, die Flip. Een jongen met een goed hart. „Ik vind 't best, hoor. Ruilen jullie maar gerust.”

De jongens staan op van den serrevloer.

„Gelijk oversteken,” bedingt Jas. Hij grijpt de poes al beeft.

„Goed dan,” zegt Flip.

„Kom poes, ga je met mij mee? Geef mevrouw maar een pootje. En Bobbie ook.”

„Mmmmmmm,” spint poes tevreden wanneer mevrouw en Bob haar over 't kopje aaien voor afscheid.

Tegelijk gaan de beide jongens het hek uit.

Jas, trots met zijn nieuwe autoped. Hij heeft vergeten te bedanken. Met zulke kleinigheden houdt Jasje zich gewoonlijk niet op.

Flip draagt de poes in de bocht van zijn arm. Heel zacht kriebelt 't poesenhaar zijn blote vel. Zo steekt hij den weg over. Naar huis.

„Gelaarsde kat!” roep Jas hem na, terwijl hij al stepende wegglijpt in zijn eigen richting.

Weer krijgt Flipje een hevige kleur. Hij vindt zulke dingen verschrikkelijk. Uitgelachen en bespot te worden! Hij kan er niet tegen!

Waarom doet Jas dat toch! Blij en dankbaar moest Jasper zijn en nu begint hij te schelden!

En hij. . . . Flipje. . . . heeft dezen ruil nog wel bedacht!

„Gelaarsde kat!” galmt Jas nog eens uit de verte.

„Mispunt,” scheldt Flip voor zich heen.

Dan, plotseling luid uitschreeuwend: „Wacht maar, jongetje! Wacht maar! Ik krijg je nog wel eens! Dan zal ik je. . . .!”

O, had hij den vent maar hier! Hij zou.... Met autoped en al omver rukken zou hij hem. En dan trappen. . . . en slaan. . . . ja. . . .!

Maar, dat lijkt vreemd. . . . die boosheid, die woede

zitten alleen maar aan den buitenkant. Heel diep in zijn hart blijft Flip blij en gerust. Net of daar iets zit. . . . een schat. . . . waar Jas niet aan raken kan.

Zo is 't ook met de grote zee, waar Flipjes vader op vaart. Aan de oppervlakte kunnen de golven woelen, wanneer de wind ze opzweept. Daar kan allerlei vuil en afval wielende rondrijven. De bodem echter, waar de fijna koralen groeien en de stille, wonderlijke anemonen, blijft onberoerd en kalm.

„Poesje,” vleit Flipje heel zacht. Dat zachte fluisteren is 't mooie uit de diepzee.

„Mmmmmm,” spint poes tevreden.

Flipje zal wel goed voor poes zorgen. Zijn moeder zal hem daarbij helpen.

Als met een groten schat, zo verheugd, stapt hij zijn voortuintje binnen.

Flips moeder is werkelijk blij met de poes.

Een mandje met een oud kussen er in, mag voorlopig in de keuken staan. Een schotel lauwe melk wordt klaargemaakt, een plakje vlees komt er naast te liggen. Morgen mag Flipje kattebrood gaan kopen in den winkel. Felix' kattebrood. Dat is goed en versterkend voor een kattebeest.

„Mmmmm,” spint de poes. Ze is 't er volkomen mee eens.

Ja, beesten voelen 't wel, als je goede gedachten over ze hebt.

HOOFDSTUK 3

Nu wordt het huis van Bobby leeggedragen. Had je gedacht, dat 't zo gauw al gebeuren zou? Gisteren heeft Bob afscheid genomen. Bij de auto, die hem en zijn ouders naar Rotterdam zal brengen. Daar gaan ze een paar dagen in een hotel. En dan op de boot. Naar Indië.

Even was dat afscheid toch wel akelig. Eerst hadden de vrienden er eigenlijk zo veel erg niet in. Bob zag er zo gewoon uit, met z'n daagse broek en z'n shirtje. Precies, of hij straks weer met ze zou gaan spelen.

Maar mevrouw Van Aken had tranen in de ogen. Ze zag ook plekkerig rood in haar gezicht, net of ze al eerder gehuild had. Dat was op zich zelf al een beetje griezelig, omdat je haar nooit anders dan vrolijk en goedsmoeds gezien had. Zeker vond ze 't ook niet leuk, om nu weer weg te moeten.

En toen Bob ten slotte de jongens een hand gaf. . . . nou. . . . hou je stil. . . . je kunt als jongen niet gaan huilen midden op den weg. . . . Maar. . . . nee. . . . leuk is zo'n afscheid helemaal niet!

En nu, vandaag moet 't huis leeg. Alles er uit. Klaarge- maakt voor volgende bewoners. Wie dat zullen zijn? Misschien wel weer mensen met jongens. Met leuke jongens misschien wel.

Toen de club naar school fietste, zo tegen halfnegen, zijn ze de mannen met den verhuiswagen al tegen gekomen. In 't middaguur zaten ze hun boterhammen te eten op de treeplank en dronken melk er bij uit een fles. En nu, aan 't einde van den schooldag, is 't al bijna gebeurd.

Een geweldige verhuishagen staat voor het hek. Zo een met dubbele achterwielen. Pas op als je zo'n gevaarte tegen komt op den wegl Ga er maar gerust een flink eind voor op zijl

De jongens staan bij den wagen te kijken. Wat daar niet allemaal in kan!

Even bij Bobby kijken, hebben ze tegen elkaar gezegd. Net of Bob er nog in woont.

Je kunt er zo gauw niet aan wennen, dat hij weg is; voor-goed misschien!

Nu zitten de jongens dus met hun neus op den verhuis-boel. Twee tronen hoog en droog op de platte stenen koppen van 't voorhekje. Dat zijn Flip en Ko. En drie zitten op de bovenstang van de ijzeren omheining. Eigenlijk hangen ze er aan. Erg ongemakkelijk, al willen ze 't niet weten. Hun vingers klauwen zich vast in de wijde mazen van het gaas en aan den achterkant zakt hun broek met z'n inhoud zwaar en strak naar beneden. Je moet er wat voor over hebben, als je op de hoogte wilt blijven van wat er op de laan gebeurt!

De mannen sjouwen en sjouwen. Bijna allemaal bekende dingen zijn er nu aan de beurt. Kijk, daar gaat Bob's ledikant! Nu z'n wastafel en zijn boekenrek!

't Benedenhuis is al leeg. De bovenvoorkamers ook.

De mannen zijn met hun tweeën. Hun bruine overalls hebben ze er vanmorgen dadelijk bij aangetrokken. Die zijn niet zo netjes meer als in 't begin. 't Is onbegrijpelijk, hoe de mannen 't klaarspelen met al die zware dingen. Maar 't lukt, hoor! Zulke sterke kerels! En toch zijn ze vroeger ook kleine jochies geweest met zachte knuistjes.

Flip, op zijn hogen post, bekijkt zijn eigen magere poot-

jes eens. Hij balt ze tot een krampachtig vuistje. Later worden ze wel net zo sterk. Ze zijn nu al sterk, al zou je dat misschien niet denken. De spieren lopen aardig op, als Flip zijn best doet!

Hij kan wel. . . . als hij wil kan hij wel. . . .

Nu trekt er een schaduw over den tevreden namiddag. Hè, bijna was Flip 't vergeten, maar nu weet hij 't weer akelig goed. Door die gebalde vuisten kwam 't!

Hij kan wel. . . . Hij kan een jongen tegen den grond gooien, die een stuk groter is dan hij. Hij kan zo'n jongen wel een bloedneus stompen! Als hij eerst maar goed nijdig is!

Hij heeft 't gedaan ook.

Vanmiddag voor schooltijd.

De jongen tergde hem met een stokje, waaraan een vies eindje lap hing. Zo, alsof Flipje een heel kleine jongen. . . . een baby was!

„Hier jochie! Hier heb jij een mooi vlaggetje! Ga nou maar zoet in je box zitten spelen! Hier, mijn kereltje! Pak 't dan! Pak 't dan!”

Dat zei hij met een zoet treiterstemmetje. En hij hield 't vieze stinkende vod vlak voor Flips neus en trok 't dan weer weg.

„Hier, mijn jochie! Hier mijn kereltje!”

Wel vijf minuten duurde de kwelling.

Een marteling van eeuwen was 't voor Flip.

Andere kinderen kwamen er om heen staan. Ze lachten met vrolijke spotogen en keken bewonderend den groten lummel aan. Een heel lolletje werd 't bij de school en niemand, niemand had den moed om naast Flip te gaan staan en er een eind aan te maken.

Op 't laatst wist Flipje zich geen raad meer van de schande.

Overall spot. Nergens medelijden. Nergens hulp.

Toen is hij woedend geworden. Zo woedend als een gevangen roofdier, dat de tralies van zijn kooi voelt. Zijn ogen begonnen te branden in z'n hoofd. Zijn bloed galoppeerde bonzend door de aderen. Denken deed hij niet meer. Hij vloog naar den groten lummel toe, hij beukte hem met zijn vuisten, hij kronkelde zich onverwachts tussen zijn benen door en had hem zo op den grond. Zat boven op hem.

En toen verder?

„Lustje die? en die? en die? de baby, hè? de babyl Moet je er nog een? en nog een?” Op zijn hoofd, op zijn wangen, op zijn neus, hebben de kleine, taaie vuisten van Flipje gebeukt. Flip zag niet meer waar hij sloeg. De drift had zijn ogen en zijn ziel beide verblind. En een donkere stem in zijn binnenste hitste maar aan: „toe maar, toe maar, sla er op. Nog meer. . . . nog meer. . . . dan gaat dat gevoel van schande wel weg!” En daarna. . . . In de haag van angstig verbaasde schoolkinderen kwam een opening. Iemand beende er door.

Meneer. . . .

„Zeg eres, kleine woesteling!”

Met boze, sterke handen heeft hij de kemphanen uit elkaar gerukt. Hij heeft ze bij hun kragen een eind van elkaar gehouden tot ze niets meer te vertellen hadden. Als vissen aan den haak zo ongelukkig zagen ze er uit. Zo ongelukkig voelden ze zich ook.

„Wat moet dat, hè? Schamen jullie je niet?”

De grote jongen bloedde uit zijn neus. Dikke, donkere

druppels vielen omlaag in 't grint. Die werd 't eerst losgelaten om onder de kraan zijn neus te wassen. Een andere onderwijzer liep met hem mee, om te kijken of 't overging.

Maar Flip werd bij zijn kraag naar binnen gebracht. Een misdadiger. Alle kinderen in optocht er achter aan.

Vreemd kalm was hij opeens. Zo, alsof al 't donkere van zijn woede plotseling loodzwaar in zijn hart naar beneden was gezakt. Niet meer om méé te slépen, zo zwaar was dat hart geworden.

Meneer had geen tijd toen om de hele zaak af te handelen. De school ging aan. . . . de lessen moesten beginnen. Maar wat hij Flip op afrekening alvast heeft laten horen, was zo leuk niet.

„Hij is begonnen,” heeft Flipje ten laatste huilend uitgeschreeuwd. „Vraag u maar aan de jongens! Hij heeft me wel een uur getreiterd!”

„Nou, en wat dan nog! Moet je hem daarom zo toetakelen? De jongen kan z'n neusbeen wel gebroken hebben. Dat komt nooit weer goed! Een schande ben je voor de school. Als 't niet om je vader was, joeg ik je op staanden voet de deur uit!”

Toen heeft meneer. . . . een beetje kalmer. . . . verder gepraat over later. . . . dat zulke driftkoppen in de gevangenis terechtkomen. . . .

Net of Flipje een heel slechte jongen was, die iedereen vermoorden wou!

„Tegen een plagerijtje moet je toch kunnen. . . .”

Ja, zo praat iedereen, maar Flipje kan er werkelijk niet tegen. En hij wil 't niet leren ook. Hij vindt dat de anderen er maar rekening mee moeten houden, dat hij zo is.

„Ik ben zo geboren,” zegt hij. „Ik ben zo geboren, dat ik gauw woedend word. Nou, dan kan ik er toch niets aan doen!”

En hij vergeet, dat alle mensen en alle kinderen zich bekeren moeten van hun boze wegen; dat alle mensen en alle kinderen zich ook bekeren kunnen; dat God al 't donkere en slechte, dat in de harten ingeboren is, er uit weg wil nemen om er Zijn liefde en geduld en zachtheid voor in de plaats te geven.

Nu steekt Flip zijn gebalde vuisten gauw weer in z'n broekzakken.

Laten de andere jongens 't niet zien! Laten ze 't asjeblijft niet zien, dat hij aan 't proberen was! Ze zouden hem er om uit lachen met denzelfden vrolijken spot in de ogen als de schoolkinderen van 't plein. En . . . meer van dat soort narigheid, daar heeft Flipje geen behoefte aan.

Want . . . hij vindt 't zo prettig niet, om uit zijn slof te schieten! O nee, denk dat vooral niet! Later . . . als hij ziet wat hij heeft uitgericht . . . kan hij er zo'n miserabel berouw van hebben!

En weet je . . . goed maken . . . je drift ongedaan maken . . . de pijnende woorden en gemene klappen terugnemen . . . dat kan nooit. Dat kan nooit ofte nimmer!

De schaduw trekt voorbij. Er komen andere dingen, die voor 't moment belangrijker zijn.

„Nou is Bob in Rotterdam. Ben ik ook 's geweest. Met m'n oom. Grote stad, man!” zegt Jas.

„En morgen gaan ze op de boot.”

Nu denken de vrienden weer aan Bob. De verhuizers zijn voor een ogenblik vergeten. Waren ze Bobby ook al

bijna vergeten? Welnee! Dat gaat zo gauw niet! Als je een jaar lang vrienden bent geweest! Vanavond zal dus 't hele huis verlaten zijn. Vreemd. Niet prettig. De jongens zijn zo vaak binnen geweest, om met Bobby te spelen. En mevrouw was altijd zo geschikt. Met koekjes en zo. En dien laatsten Donderdag in de serre! De verloting! Man! Flip heeft goed voor de poes gezorgd. Zijn moeder zegt, dat 't dier nu wel niet meer weg zal lopen. Ze kent 't huis en de mensen al. Flip moet maar een brief aan Bob schrijven, zeg: zijn moeder. Dien krijgt hij dan in Marseille. Kan hij schrijven, dat de poes 't goed maakt. „Waar zouden ze alles naar toe brengen?“ „Naar een verkoping.“ „Welnee, jô! Naar een meubelbergplaats natuurlijk. Bob komt toch later weer terug! Ja. . . . ze zullen alles zomaar verkopen voor een krats!“ „Als ze nou in Indië aankomen, hebben ze niks meer.“ „Och man! kopen ze toch zeker weer nieuw! Wat dacht je! In Indië heb je ook winkels. Net zo goed als hier! Veel en veel mooier zijn ze nog!“ „Maar de dingen zijn er toch allemaal anders dan hier. Als wij nacht hebben, hebben zullie dag. En winter is 't er nooit.“ „Hoor hem! Daarom kunnen er toch wel winkels zijn!“ Daarop is natuurlijk niet zo heel veel te zeggen en de jongens zwijgen dan ook maar een poosje. „Is 't er nog veel binnen, Kees?“ roept de verhuizer, die de baas is. Hij is in den wagen geklommen, en verzet de dingen hier en daar.

„Niks as wat kleine rommell“ roept Kees uit een boven-
raam terug.

„Geluk d'r mee,“ zegt de baas. „Breng maar gauw hier,
den boel. Dan gooien we den wagen dicht en gane
rijen. 'k Ben 't zat.“

„Ik ook,“ roept Kees. „'t Is veuls te heet voor 't mooi!“
De jongens kijken nu de mannen oplettender aan. Je
kunt zien, dat ze moe zijn. Met een groten zakdoek
vegen ze 't zweet van 't voorhoofd weg.

Ziezo. De wagen is vol. En het huis is leeg. De baas kijkt
nog eens na, of alles wel goed is vastgezet. Daar hangt
veel van af.

Daar gaan de kettingen los. De klep wordt omhoog ge-
slagen. De zware beklede deuren gaan op slot.

„Kees, ga jij voor alle zekerheid 't huis nog even rond.
Dat we niks vergeten. En doe de ramen allemaal dicht.“
Kees doet 't. De jongens zien zijn overall schuiven langs
alle vensters. Beneden. . . . boven. . . . op den zol-
der. . . .

Dan verdwijnt de hele Kees en komt even later de voor-
deur weer uit.

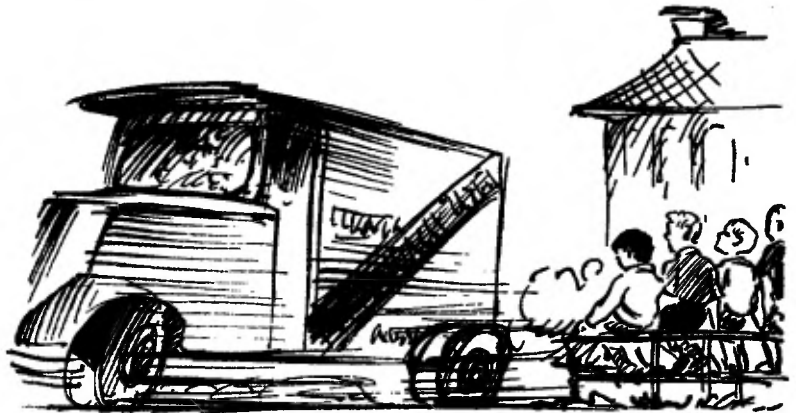
Plof! Die valt in 't slot. 't Is gebeurd, hoor!

„'t Is zo leeg als een huis maar wezen ken,“ deelt Kees
mee. Dan, zachter: „d'r is een kelderruitje kapot, baas.
Maar dat hebben wij niet gedaan, hoor.“

„Vast niet, jong! Wij breken geen ruitjes, wat jij! Die
jongens hebben 't gedaan, daar op 't hek. Die grote,
geloof ik, die met z'n rooie kuif.“

„Kom maat, stap in, dan gaan we rijden.“

Voor in de cabine gaan de mannen zitten. Kees heeft
maar een heel nauw plaatsje. De baas is zo breed. De
motor slaat aan. Even aarzelen de wielen nog. Dan komt

er gang in 't gevaarte. De grond dreunt er van.
Kleiner en kleiner wordt de wagen. 't Rode pijltje wipt
naar buiten. Daar slaat 't gevaarte den hoek om. Wegl
't Laatste van Bobby is wegl

Maar. . . . wat zei die ene vent! Van een kapot kelder-
ruitje?

Een onrustig idee als je daarvan verdacht wordt. Vooral
Jas kijkt bedenkelijk de wereld in: die grote met z'n
rooie kuif is hij!

„Kom, we gaan,” zegt hij kort. „Als de politie 't ziet en
wij zitten hier, dan zijn we d'r gloeiend bij.”

Alle voeten springen op den grond. De jongens slente-
ren nog wat rond in de laan. Hier heen en daar heen.
Van spelen komt niet veel meer. Bovendien is 't tijd voor
de avondboterham.

Daarna trekt een zomerse onweersbui over 't dorp, die 't
onmogelijk maakt, weer buiten te spelen. Wat een stort-
regens! Een wolkbreuk lijkt 't well! De straten en wegen
staan blank en nog steeds valt er meer nattigheid.

De dag gaat ten einde met regen en de jongens zien
elkaar voor bedtijd niet terug.

HOOFDSTUK 4

Den volgenden middag komt Flipje eerst laat uit school.

De lange, brede schoolgang was al hol en leeg, toen hij kwaadaardig er door naar buiten slenterde. De deuren van de lokalen stonden wijd open. De conciërge en zijn helper maakten de lokalen ordelijk en schoon voor den volgenden dag. Stofwolken overal. En voor iedere deur een overvolle prullemand met verscheurde tekeningen en kladpapiertjes en oude pennen. De beide mannen staakten even hun opruimingswerk om Flipje na te kijken. „Nou, die heeft een goeie beurt gemaakt,” zeiden hun ogen.

Nergens in den omtrek was nog iets van een schooljongen te bespeuren. Vreemd en onwennig scheen de zon op 't verlaten speelplein. Een paar mussen hipten er rond; wat zwaluwen schoten laag er over.

Lang, lang heeft Flip na moeten blijven. Een berg van strafwerk heeft hij gemaakt. Van die gemene tafels met breuken er bij. En dan niet tot tien — maar tot twintig keer toe! En waarom maak je zulke dingen? Enkel maar, een soort van wraakoefening van meneer. Want — denk je dat hij ze allemaal narekent? Kun je begrijpen! Zo gauw als je je hielen gelicht hebt, gaat 't kladpapiertje de prullemand in!

Al die ellende was natuurlijk vanwege de vechtpartij. De plaaggeest, dien hij een bloedneus geslagen heeft, is er zonder straf afgekomen. Die is beklaagd! Die had 't niet gedaan natuurlijk! Flip vindt de mensen bar oneerlijk. Wie z'n schuld was de hele geschiedenis? Was Flip soms begonnen?

Na 't strafwerk heeft meneer nog eens met hem gepraat. Zo tegenover hem, op 't blad van de andere bank. O, heel kalm en vriendelijk, hoor. Over drift en over de schrikkelijke gevolgen daarvan. En dat Flipje voortaan beter op zichzelf moet passen. Dat hij anders nog eens grote ongelukken zal veroorzaken. . . . en zo al meer. Maar 't stond bij Flipje zo muurvast, dat meneer er toch niets van begreep. . . . en dat die andere lummel toch altijd voorgetrokken werd. . . . dat hij alle goedbedoelde ernstige woorden met nagemaakt geduld over zich heen heeft later gaan. De woorden waren bedoeld voor Flipjes hart. Er is er echter niet één dat hart binnengedrongen. Flip had de deur stevig in 't slot gegooid. „Toe. . . . vervelende vent. . . . schiet nou op met je gepreek. . . . laat me nou gaan. . . . anders zijn de jongens zo meteen al naar 't bos. . . . dan heb ik dat óók nog. . . . dat ik niet mee kan. . . .”

Dat heeft hij voortdurend gedacht, terwijl hij stil voor zich heen zat te mokken. Zijn ogen zijn stug gebleven en in zijn hart is de onbegrepen strijd tussen goed en kwaad blijven woelen. Dichter. . . . veel dichter bij 't kwade, dan bij 't goede is Flipje gekomen in dat stille late strafuur. En meneer van school heeft niet het woord kunnen vinden, dat hem overtrok naar den goeden kant. Misschien. . . . misschien wist hij ten slotte toch te weinig van Flipje af. . . . misschien oordeelde hij daardoor enkel naar den schijn. . . .

Zo zijn ze uit elkaar gegaan. Meneer met een zucht over Flipjes koppigheid. Flipje met een veel ongeduldiger zucht over 't gezeur van iemand, die de gewoonste dingen niet wil snappen. — En die onrechtvaardig is bovendien.

En nu fietst Flipje naar huis. De laan is stil en zonnig. Hij jodelt 't sein van de club. 't Klinkt wat vreemd. Net of 't niet echt is. Jodelen met donkerheid in 't hart, dat gaat ook eigénlijk niet!

Oe-hoe, oe-oe. . . . ! Oe-hoe-oe-oe. . . . !

Antwoord komt er niet.

Zie je, dat heb je er nu van. Altijd dat gezanik op schooll
Weg zijn ze! Allemaal weg! Naar 't bos natuurlijk! En Flipje niet meel

Een kleur van drift en verontwaardiging golft over Flipjes wangen en brandt in zijn ogen. Zo'n gemeen verraad! Ze hadden beloofd te wachten en nu zijn ze expres zonder hem gegaan!

Al 't oude zeer van de voorbije dagen begint weer pijnend op te komen.

En tegelijk met 't oude zeer keert ook de nauw bedwongen drift terug.

En. . . . Flip heeft er geen zin in. . . . om weer door de drift gevangen genomen te worden. Neen. . . . hij heeft er geen zin in. . . .

Heel. . . . heel vaag leeft er in zijn hart de zekerheid, dat 't grote, stil-geurende bos het reddingswoord voor zijn hart had kunnen spreken. Hij houdt zo van 't dennenbos. Die hoge, slanke stammen met hun schilferenden bast. . . . de donkere, ernstige kruinen, zacht wiegelend tegen blauwe zomerlucht. . . . Is 't niet, of die oude bomen praten met elkaar. . . . en met de witte wolken. . . . en met 't hemelblauw. . . . ! Ernstig praten ze over vroeger. . . . De bomen staan er al zo lang! Hele geslachten van mensen hebben ze onder zich zien voorbij gaan. Ze weten veel. . . . en Flipje luistert graag naar hun wonderlijke, diepe stem. Dromer noemen de jongens

hem soms. Ook wel eens meesterdromer, net zoals Jozef uit den Bijbel. Vreemd, dat Flipje zich van dezen bijnaam niets aantrekt. Dat hij dáár eigenlijk een beetje trots op is!

Misschien had 't bos zijn nieuwe boze bui kunnen bezweren. Maar dat gebeurt nu niet. De kans is verkeken. De jongens hebben hem verraden. En ze gaan zoeken.... alleen naar 't bos gaan om ze te zoeken.... als een bedeljochie achter ze aanlopen en vragen of hij asjeblijft ook nog mee mag.... dat zal Flipje vast niet doen. Als iedereen... expres... hem altijd plaagt... nou... dan...!

Dan moeten ze ook maar afwachten wat er van komt!

Woest slingert hij 't openstaande tuinhek binnen en smijt zijn fiets tegen den muur. Reng! roept de bel en valt meteen uit elkaar.

Flips ogen branden van woede.

„Ze! je wat?“

Een schop kan de fiets toe krijgen en de bel kan daar blijven liggen in 't grint, tot-ie oudroest is geworden. Flip zal hem vast niet oprapen. Miserabele ouwe kar! Ziet ook al kans hem te plagen! Net als iedereen!

Als naar gewoonte loopt Flip achterom en wil de keukendeur binnengaan. Dat heeft moeder zo ingesteld, vanwege de vuile voeten.

Mis hoor! Ook al mis! De keukendeur zit op slot. Moeder is uit. Ali, 't dagmeisje, is zeker al naar huis. De deuren zijn gesloten.

Wacht, daar is een briefje tegen 't kozijn geprikt.

„Ik ben uit. Fietsen. Tegen zessen terug. Moeder.“

Binnen zingt de pendule met vijf zilveren slagen.

Nu dus geen moeder, die eerst geduldig zijn foeteren

aanhoort, dan de zaak met hem bespreekt en die ten slotte met een enkel begrijpend woord haar jongen weer terug weet te halen naar den goeden kant van 't leven. Den goeden kant. . . . waar Flipje toch eigenlijk. . . . eigenlijk. . . . bij thuis hoort. Waar hij heimwee naar heeft. . . . zelfs nu nog, nu de boosheid in hem brandt. Geen kopje thee voor je dorst! Geen biskwietje voor je gammelheid! Nog geen slok fris water kan hij krijgen, want zelfs de buitenkraan is voor hem afgesloten. Alweer. . . . verraad!

Nu is Flipje een verloren mens. Niemand begrijpt hem. . . . niemand helpt hem. . . . iedereen staat tegen hem op. Nu is er ook aan alles niets meer te doen. Nu moet de wereld maar afwachten wat er van komt, als Flipje een vijand wordt.

Als een vaste muur zo sluiten ongeluk en verraad en wanhoop zich om hem heen. Binnen dien muur, in een vesting, zit Flipje en luistert naar de aanhitsingen van den Boze. Die doet hem middelen aan de hand om aan de boosheid lucht te geven. Stenen gooien bijvoorbeeld! Stenen gooien lijkt te helpen in zo'n geval! Aan zo'n steen kun je al je boze gedachten vastknopen. Als scherven nijd vliegen ze door de lucht. Zulke stukken nijd kunnen veel kwaad doen. „Dat moet ook,” zegt de Boze. „Dat is de bedoeling ook.”

Wat is er hier om te gooien? Laat 's kijken!

Die zonnebloem? Lach niet zo verwaand, stomme gele bloem op je hogen stengell! Wacht, ik zal je eens helpen! Ik zal je raken, midden in je verwaande hart!

Flip zit wijdbeens op de keukenstoep en slingert den eersten steen van zich af. Mikken. . . . Mis hoor! Zo zittende gooien valt niet mee. Je eigen knieën zitten je

in den weg. Je hebt geen armslag en kunt geen kracht zetten. De steen schampt langs een blad. Dat hangt in flarden omlaag, maar de zonnebloem zelf lacht argeloos de wereld in, als te voren.

Wat nu?

Die roos, die daar met z'n kop omlaag hangt, alsof hij alles bijzonder treurig vindt! Bespottelijke bloem! Je moest maar eens een poosje een verraden en verkochte jongen zijn. . . . dan pas zou je reden tot treurigheid hebben!

Er vliegt een steen op 't donkerrode roosje af. Die steen is raak. De hele struik beeft van 't woeste geweld en tien-fallen fijne rozenblaadjes dwarrelen omlaag. Langzaam . . . langzaam . . . Als een droefrood tapijtje dekken ze de donkere aarde onder den stam.

Dat is dus gelukt aan den bozen ridder. Wat nu? Nu verder verwoesten om aan de aanklacht van de roos te ontkomen!

't Vogelhuisje midden in 't grote perk! De stenen klaten er tegen aan. De vellen berkebast raken los, hangen als flarden er bij. Maar 't ding zelf blijft staan op z'n hoge stellage.

Vader en Flip hebben 't samen gemaakt. Een reuzenkarwei was 't. En trots dat ze allebei waren toen 't klaar was!

Een voederhuisje is 't. Een drinkbakje, ook van berkenhout, hangt opzij.

Maar nu mag alles wel kapot. Wat maalt een boze ridder om een vogelhuis! Wacht, met dezen groten steen gaat 't hele ding zeker tegen den grond!

Flip heeft een flauw besef, dat een werkelijk grote wandaad hem door zijn donkere boosheid heen zou kunnen

helpen. Nu de hulp van den goeden kant ontbreekt, moet de boze 't doen.

Hij weegt den halven straatklinker op zijn hand. Een baas, hoor! En een venijnig scherp kant!

Nu mikken. Al mikkende een paar keer den arm heen en weer bewegen bij wijze van aanloop. Tjoepl! daar gaat-ie dan!

De steen suist naar zijn doel.

Hij strijkt rakelings er langs heen en ploft tussen wat kleine, wit-bloeiende struiken op den grond. Een dunne sneeuw dwarrelt omhoog.

Mis! Al weer!

Uit de struiken komt een scherpe kreet.

De schreeuw van een dier, dat gewond is.

De noodkreet van een dier, dat dodelijk verbaasd is over het verraad van den mens, waarop hij vertrouwde!

De broedende boosheid in Flipjes hart slaat neer. Angst en schrik overheersten hem en een stem, hoe langer hoe luider wordend, dreunt in z'n hart: „die is dood, en dat heb jij gedaan. Dood. En jouw schuld.”

En ongedaan maken kun je zo iets nooit!

Flip staat op van zijn keukenstoep. Loopt naar de struiken. Buigt de warrige takken opzij.

Daar ligt poes. De mooie, grijze poes van Bob. Die Jas niet hebben mocht. . . . die Flip moest hebben. . . . omdat. . . . omdat er niemand zo goed voor

een poes kon zorgen als hij
Nee. . . . niet verder denken nu!
Doen! Handelen! Maar. . . . wat! En hoel
Poes maakt z'n pootje nat met z'n tong. Hij probeert z'n
gewonden hals te wassen. Daar puilt bloed tussen 't
zachte haar. Een wond. . . . een snee op een gevaar-
lijke plek. Ja. . . . de steen was scherp! En met de kracht
van den Boze gegoid!

„Jouw schuld! Jouw schuld!”

Maak 't nu eens ongedaan! Maak die wonde eens beter!
Neem die schrijnende pijn eens weg! Kun je niet!
Kun je niet!

„Poes, poes, poesje-dan,” probeert Flip als vanouds te
vleien.

Maar poes ziet hem vals en dreigend aan. Als Flip zijn
hand uitsteekt om haar uit de struiken te halen, slaat ze
de klauwen uit en blaast. Een woest, gevaarlijk dier lijkt
't opeens. Precies als Flip zopas een woest, gevaarlijk
mensenkind was. Flip heeft de poes meegesleept in zijn
boosheid.

Zo hebben. . . . duizenden en duizenden jaren ge-
leden. . . . Adam en Eva de hele geschapen wereld
meegesleept in hun val. Die droeve geschiedenis her-
haalt zich, telkens weer, wanneer de Boze de overhand
heeft.

Flips hersenen werken. Haastig, met koortsdrang.

Wat nu! Als moeder thuiskomt! De roos. . . . 't vogel-
huis. . . . de poes. . . . de voetstappen in den weken
tuingrond. . . .

Hij blijft voor de struiken staan en kijkt naar de 'poes.
Wat nu?

Poes trekt zich verder terug in 't dorre blad.

„Laat me alleen. . . .“ betekent dat. „Laat me asjebliëft alleen. . . . Of wil je me helemaal vermoorden. . . .?“

En later:

„Als je blijft. . . . dan ga ik.“

Dieren hebben zo 't gevoel, dat ze alleen moeten zijn, wanneer een ziekte of een wond ze plaagt. Ze trekken zich terug in een donkeren schuilhoek. Ze vallen de mensen niet lastig met hun klacht. Maar. . . . of God hun verborgen lijden ook niet ziet? Of God 't niet optekent in het boek, dat de grote, zware schuld der mensheid bevat?

„Als jij niet gaat. . . . ga ik. . . .“

Voorzichtig werkt poesje zich overeind. Haar kop houdt ze stijf opzij. Wie weet, hoe de open wonde pijnft en klopt! Haar pootjes wankelen; haar mooie staart hangt slap omlaag. Met de frage bewegingen van een dood-ziek dier klimt ze over 't hek en verwijdert zich door buurmans tuin.

Waarheen? Dat weet Flipje niet. Hij staat als betoverd. Hij heeft genoeg aan dit ene: „poes gaat heen om in eenzaamheid ergens te sterven. Niemand kan dat verhinderen of ongedaan maken. En 't is jouw schuld.“

Een honderdvoudige stem hamert 't in Flipjes hart.

Hij buigt de takken recht. . . . hij effent zijn voetstappen. . . . hij zit weer op de keukenstoep; de stem blijft.

„Jouw schuld! Jouw schuld!“

Moeder komt thuis van een fietstochtje. Door haar opgewekte woorden heen blijft de schuldstem hameren.

Hij heeft huiswerk. . . . poes loopt tussen de regels door. Zo droevig, zo traag.

Hij speelt nog wat met de jongens in de laan. Maar 't is net, of hij helemaal niet bij hen hoort. Dwars door 't spelen heen zoeken zijn ogen speurend langs heggen en struiken. Hij verlangt er naar en schrikt er voor terug om zijn poes te vinden.

Poes . . . al dood misschien . . . Een ding, dat begraven moet worden . . .

„Jouw schuld! Jouw schuld!”

Dan moet hij naar bed, maar voor zijn avondgebed kan hij de woorden niet vinden. Een ridder des Bozen . . . een moordenaar . . . en bidden . . . past dat wel tezamen?

Ten slotte valt hij woelend in slaap. Ongelukkig. Vreemd van God en de mensen. Door zijn dromen spookt nog de boosheid. Doet hem opschreeuwen in 't holst van den nacht.

Een uurtje later gaat mevrouw De Raadt het huis sluiten voor den nacht.

„Poes, poes, poes,” lukt ze in den schemerigen tuin. Zacht en vleiend roept haar stem. En ze rammelt wat heen en weer met 't etensbakje. Een lokmiddelje.

„Poes, poes, kom toch thuis, mijn beestje!”

Maar geen grijze poes komt met vrolijke sprongen vertrouwend en vriendelijk nader.

„Vreemd,” denkt mevrouw ten slotte. „Ze was hier helemaal thuis. En nu opeens is ze weg! Wat zou daar achter zitten?”

Maar „poes is een volwassen kattebeest. En ze weet den weg. Wacht maar . . . als ze honger heeft . . . komt ze wel terug.”

Dus sluit Flipjes moeder getroost de deuren en zoekt haar slaapkamer op. Ze kan er niets aan doen, dat ze

telkens luisteren moet naar poesengemauw, dat vraagt om binnengelaten te worden.

„Als ze mauwt, dan sta ik nog even op. . . .” denkt ze. Maar er mauwt niets, en ten slotte valt ook de moeder in een onrustigen slaap.

HOOFDSTUK 5

Weinig tijd daarna slaapt de hele laan in 't zachte schemerlicht van den korten zomernacht. De sterren zijn slechts vaag te zien. Kleine, flauw-schitterende puntjes tegen lichte lucht. Een krom maansikkeltje lacht tevreden. Boven gras- en heidevelden hangt een donzige neveldauw.

De hoge iepen, de verstrooide, magere dennen, overblijfsels van 't grote woud, dat vroeger hier was. . . . de huizen, de bloemen, de mensen. . . . alles slaapt veilig en gerust, om krachten te verzamelen voor den langen heten zomerdag, die spoedig weer aan zal breken.

Met vreemde, blinde ogen staart Bobby's huis voor zich uit in den nacht.

Als je 't zo ziet staan, zou je menen dat 't een geheim bewaart.

Een leeg huis. . . . een geheim? Hoe is dat mogelijk!

Een groepje warrige vlierstruiken in Bobby's tuin begint zacht te bewegen. Takjes en bladeren ritselen bijna onmerkbaar. Of zij de hoeders zijn van 't stille geheim?

Een poes kreupelt moeilijk er onder vandaan.

Een donkergrijze poes, met witte voetjes.

Als een trage schaduw glijdt ze over den grond. Ze zoekt iets. Iets dat ze op deze boze mensenwereld verloren heeft. Een stil, vertrouwd plekje, waar nooit een valse pijn op haar is afgestuurd.

Haar scherpe reuk heeft poes den weg gewezen naar Bobby's tuin. Onder de struiken heeft ze daarna gelegen. . . . half flauw van vermoeidheid en bloedverlies.

Nu is dat heel erge. . . . die dreigende dood. . . . voor-

bijgetrokken. Poes ziet en hoort weer normaal. Ze kan weer ruiken 't lieve oude spoor.

Hier . . . hier moet 't ergens zijn . . .

De grijze schaduw sluipt rond de verlaten woning. Een zacht en klagend gemauw stijgt er uit op. Zijn hier dan helemaal geen mensen meer, die 't huis open kunnen maken? Vroeger . . . vroeger was hier toch iemand, die

de deur opendeed als poes zo klagend vroeg!

Wat . . . wat is dat nu . . .

wat is er gebeurd . . . ?

Poes begrijpt niets van al de veranderingen. Ze begrijpt alleen, dat ze in

groten nood zit . . . Dat

boze handen haar dit

hebben aangedaan . . .

En dat ze een plekje

moet hebben in 't oude

huis . . . om beter te

worden . . . of om te

sterven . . .

Daar ontdekt ze het ge-

broken kelderruitje. Tot

vlak op 't onderste kozijn

is 't glas eenvoudig afge-

knapt. Poes steekt haar

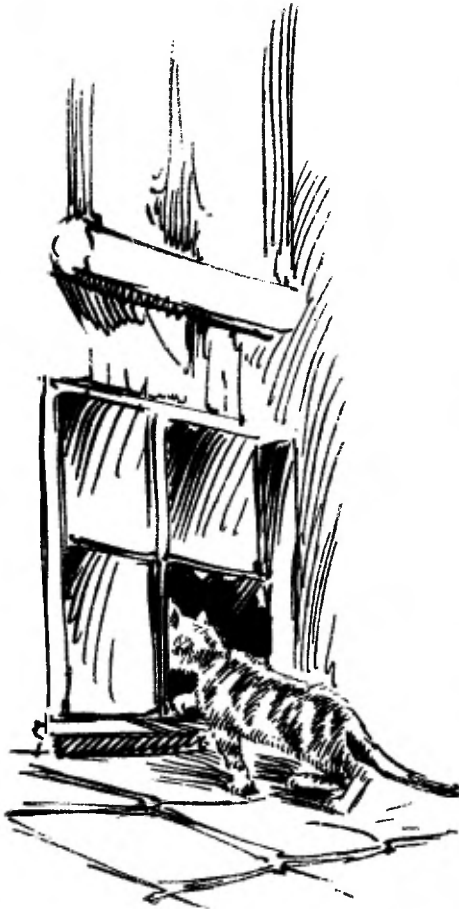
kopje voorzichtig naar

binnen en snuift de be-

kende geurtjes op.

Ze is er! Ze is er, hoor!

Als een schaduw glijpt ze

over 't gele kozijn. Langzaam, heel langzaam met haar zeren schouder en poot. In den donkeren kelder scharrelt ze al hinkende nog wat rond.

„Mauw? Mauw?”

Dan voelt ze den donkeren dood weer terugkomen, dreigend, langzaam. Ze vindt een ouden gonjebak in een hoek liggen. . . . een ouden aardappelzak mischien. Daarop vlijt ze zich neer en likt met steeds trager wordende tong haar wonde. Die bloedt weer.

Tot ze eindelijk van oververmoeidheid in slaap valt. Zelfs in den slaap nog kreunt ze van pijn en trekt haar pootjes zenuwachtig op en neer.

Boven 't verlaten villa'tje suizelt een eenzame dennekrui in den nachtwind.

Boven de dennekrui. . . hoog, hoog daarboven. . . blinken de sterren en lacht de smalle maan.

En hoog boven maan en sterren. . . in den Hemel der Heerlijkheid. . . woont God de Heer, Die de levensdraden van mens en dier in Zijn handen houdt. En Die met barmhartigheid bewogen is over deze verwarde, klagende en zondigende wereld, waarin de Boze 't laatste woord meent te hebben.

HOOFDSTUK 6

Poes komt niet terug.

In den nacht niet en in den morgen niet.

Flipje wordt dien morgen wakker met een vreemd zwaar gevoel in z'n hart. Eerst kan zijn doezelige hoofd nog niet begrijpen, waar dat ongewone, die dreiging vandaan komt. „Wat heb ik toch. . . . wat is er toch. . . .” denkt hij suf.

Dan dringen de gewone daggeluiden tot hem door. 't Ochtendblad wordt in de bus gestopt. . . . moeder roept beneden: poes, poes, poes! Ze roept 't zacht. Ze wil haar jongen niet te vroeg wakker maken. Zag hij er niet wat bleek en ontdaan uit gisteravond?

Nu staat ze in de keukendeur; in kimono nog; en wacht op 't theewater, dat bijna kookt; en denkt onderwijl aan de verdwenen poes.

Ja, nu is Flipje toch opeens klaar wakker!

Alles. . . . alles. . . . al 't donkere komt in rij en gelid weer bij hem terug. 't Plagen op school, de boze drift, de vechtpartij, de straf. . . .

De onrechtvaardigheid van meneer, 't verraad van zijn vrienden, de moord op poes. . . . Want dat is 't geweest! 't Wordt hoe langer hoe duidelijker! Anders. . . . na zoveel uren. . . . van honger komt een kat wel terug naar de plaats, waar ze 't goed heeft.

En moeder weet 't nog steeds niet! Ze roept nog om het dier en zal nog meermalen roepen, in den loop van den dag. Straks zal ze ook over de zonderlinge verdwijning willen praten met Flip. Flip! die immers zo veel van dieren houdt!

Dus dat komt er nu voortaan ook nog bij. Flip moet zijn

moeder bedriegen. Hij moet doen alsof, om haar het grootste van alle verdrietelijkheden te besparen. En om zichzelf schande te besparen.

Die noodzakelijkheid is de laatste man van het regiment bedreigingen. En dat hele regiment zal voortaan om Flipje heen blijven. En nooit, nooit zal hij met iemand er over durven spreken!

Traag kleedt hij zich aan. Bahl Bahl zegt z'n hart tegen ieder kledingstuk, dat hij opvat. Waarom kun je niet op bed blijven liggen. . . . je verstoppen voor God en de mensen, als je hart zo zwaar is!

Opvallend stil komt Flip eindelijk beneden. Zijn ogen staan donker, zijn kleur is vaal. Met bezorgde ogen ziet z'n moeder hem aan. Ze voelt zijn wangen eens met haar zachte, koele hand. Verhoging misschien? Ziekte in aantocht?

Maar neen, de temperatuur is normaal.

„Ook nergens pijn?”

„Nee, Moeder. Heus niet.”

Dat hart en geweten hem akelig pijn doen kan hij natuurlijk niet vertellen. Hoe kan je daarover beginnen, als je dan meteen met al je schuld voor den dag moet komen? Met schaamte en schuld?

„Heus niet, Moeder. Ik mankeer niks. Zal ik nou maar gaan?”

„Toe dan maar. Heb je je tas? Je zakdoek? Misschien word je wat verkouden. Hier. . . . een paar pepermunten. . . . om weer fit te worden. . . . 't Is gelukkig Zaterdag. De vrije middag zal je goed doen, jongen.”

Flip fietst naar school. Er zit al een zware hitte in de lucht. 't Lijkt of de hemel wazig ziet van de hitte en of huizen en bomen niet goed wakker kunnen worden.

Mevrouw gaat met Ali het werk van den dag bespreken. Onderwijl spoken Flip en de poes haar voortdurend door het hoofd. Flip . . . daar kan Ali niets aan doen. Maar poes? Ze vertelt 't meisje de vreemde geschiedenis.

„Als je poes soms ziet, Ali, geef haar dan maar een extra lekker hapje. Er staat nog wat koud soepvlees in den kelder.”

„De katteslachter is er misschien weer,” meent Ali somber. „De poes van me tante heeft-ie ook gepakt. Ze maken er bont van, als 't een mooie kat is.”

Maar toch lokt ze nu en dan: „poes, poes, poes! waar zit 't beestje dan”. En ze neemt zich voor om straks, als de werkzaamheden 't toelaten, eens even bij Bobby's huis te gaan kijken. Je kan nooit weten, wat zo'n beest opeens praktizeert in z'n eigen.

De werkzaamheden laten 't echter niet toe. Zaterdag is een drukke dag met den Zondag in 't vooruitzicht. Verder dan huis en tuin komt Ali den helen morgen niet en daar is al die uren geen grijze poes te zien.

Als Flipje uit school komt, is het dier er nog niet. Hij voelt, hoe een brandende kleur over zijn wangen slaat. Woedend wordt hij om die kleur. Hij lijkt wel een meisje! Haastig bukt hij zich en scharrelt z'n huiswerk uit z'n boekentas. Wat zou moeder daar wel van denken . . . van zo'n kleur!

Hij heeft zo gehoopt! Hij heeft zichzelf wijs gemaakt in school, dat poes natuurlijk terug zou zijn om twaalf uur. Alleen de terugkeer van poes zou de vreemde, donkere lasten van zijn schouders kunnen afnemen. . . . En nu, . . .

Nu moet alles blijven zoals 't is. 't Is de straf voor zijn

boosheid. En poes is dood. . . . dus de straf blijft. . . .
Altijd. . . .

't Enige zal zijn, de straf af en toe te vergeten.

't Enige zal zijn, om zo druk te spelen en zo te piekeren
over 't huiswerk, dat de straf. . . . de donkerheid naar
den versten achtergrond van het leven verdwijnt. . . .
voor een tijd. . . .

Dien helen warmen Zaterdagmiddag spelen en ravotten
de jongens met elkaar. Hun stemmen vullen de laan met
uitgelaten vrolijkheid. De grote mensen hebben er schik
van. „Hoor die jongens toch eens te keer gaan! En van
de warmte hebben ze maar helemaal geen last! Hoe is
't mogelijk!”

Huiswerk voor Maandag? O! dat komt vanavond wel
terecht! Je hebt zo'n kostelijken vrijen middag toch ze-
ker niet gekregen om weer binnen vier muren over je
boeken en schriften gebogen te zitten?

Als de jongens een beetje uitgedold zijn, beginnen ze
toch weer naar een geregeld spel te verlangen.

„Jongens, wat nou?”

„Verstoppertje.”

„Ja, goed! Tel maar afl Flip, jij! Olleke Bollekel!”

Nu spelen ze verstoppertje. Zonder Bobbie natuurlijk.
Daar zijn ze al bijna aan gewend. Bobs plaatsje is
trouwens de laatste dagen aangevuld door drie jongens,
die met hun moeder in 't pension zijn, dat aan een van
de andere lanen staat. Uit Amsterdam komen ze. Van
een bovenhuis, midden in de stad. Hun vader heeft daar
een zaak en zij wonen er boven.

Ze vinden 't hier reuzenfijn. Ze zouden best voorgoed
hier willen wonen, zeggen ze. Als hun vader die zaak in
Amsterdam maar niet had!

En slim dat die jongens zijn! Je zou 't van zulke bovenhuisjongens nog niet denken! En ze durven ook! Ze lopen gewoon de tuinen en schuren en garages van andere mensen binnen. Ze wringen zich tussen de struiken en klimmen op de daken en krijgen op die manier de mooiste verstopplaatsjes.

Wonder boven wonder gaat 't goed tot nu toe. Niemand jaagt ze weg! Zou dat komen, doordat 't pensionjongens zijn uit Amsterdam?

Daar staat 't lege huis van Bob van Aken. Vreemd verlaten ziet 't er toch uit. 't Is net of de lichtgele verf van de kozijnen veel gauwer vuil wordt. 't Koper van de voordeur ziet groen en de vensters kijken met trieste, stoffige ogen voor zich uit. In de tuinpaadjes begint al gras en mos te groeien. Met dit vochtige, groeizame weer gaat dat snei. De rozen dragen lange wilde loten; de oude bloemen worden door niemand afgesneden en hangen als goorbruine propjes tussen de rest.

Van de vele bonte verhuurbordjes zijn er al een paar scheefgezakt. Niemand komt ze recht zetten.

Een leeg, vergeten huis. Te huur of te koop. Maar niemand komt er om. Er staan zoveel huizen te huur of te koop in 't dennendorp. De keuze is te groot.

Als de jongens er langs sluipen op zoek naar een mooie verstopplaats, kijken ze ouder gewoonte naar Bobbie's huis. En . . . vreemd . . . 't huis kijkt ook naar hen! 't Geeft een knipoogje tegen ze!

Nee . . . vreemder nog . . . 't begint te praten!

De jongens staan stil te luisteren en werpen achterom een onderzoekenden blik op Ko, die met stijf-dichtgeknepen ogen tegen den buutpaal staat. Den rug naar hen toe.

Hij telt af. 70. 80. 90.

Tot 200 is de afspraak. Dus even tijd om terug te knip-
ogen is er nog wel.

„Kom toch bij mij,” zegt 't huis van Bob. „Ik sta al zo
lang alleen. Wip over 't hek, verstop je in mijn struiken.
Je weet toch nog wel van vroeger? Toen Bobby hier nog
woonde? Kom bij mij, dan kan Ko je niet vinden. Hij
wordt geklopt, zo vast als iets!”

De ogen van de jongens schitteren elkaar tegemoet.
Ze hebben allen de lokstem van den legen, verwilde-
renden tuin gehoord.

„Zullen we?”

„Ja jôl vooruit! Gauwl!”

Van den buutpaal galmt Ko. . . . „140. 150. . . .
160.”

Geen tijd meer te verliezen! Gauwl

Wip, wip, wip. . . . over 't hek! den tuin door! langs zij 't
huis! naar achteren! weg!

„Hier, jongens, hier onder deze struiken!”

Als Ko aan de 200 genaderd is, ligt de tuin weer even
roerloos als tevoren. De middagzon brandt. En zes on-
beweeglijke jongenslijven liggen plat op den grond ge-
worpen onder den vlierstruik. 't Zweet kriebelt langs
neus en hals; de handen zijn goor van 't stof, de broeken
zitten vol sprieten en anderen rommel.

Zes paar jongensogen, blauw, bruin en grijs, gluren met
olijke schittering tussen grassprietten en vliertakjes door.

„Kijk, kijk! daar gaat-ie!”

Ko loopt te zoeken. Eerst durft hij zich niet goed van
den buutpaal verwijderen. Je kunt niet weten, hè? Soms
zitten ze veel dichterbij dan je denkt.

Maar. . . . als er niemand te voorschijn komt, waagt hij

zich verder en verder van honk. Langs Bobby's huis loopt hij, onrustig telkens omziend.

„Hou je stil, jô, hou je nou doodstill”

Ko's blikken glijden even langs den tuin. Helemaal zonder erg. Ol 't is om te gieren, te schateren van de pret! Ko loopt voorbij. Hij zoekt 't verderop. Hij steekt den weg over . . . nu is hij bij hun eigen tuinhek . . . nu bij de garage . . . Maar onrustig blijft hij!

„Houd 'em in de gaten, jongens! Hij kan zich opeens omdraaien!”

Weer speurt Ko onderzoekend den omtrek af. Hij denkt na. Hij luistert scherp en houdt zijn lange dunne benen gereed om weg te hollen.

Niets te zien? Niets te horen?

Nu verdwijnt de hele Ko achter de garage. Hij waagt 't er op.

„Gauw jongens! Gauw!”

De lijven vliegen overeind . . . rennen . . . wippen over 't hek . . . hollen naar den buutpaal. 't Droge stof van den weg stuift op als een wolk.

„Een, twee, drie, buut! buut! buut!”

Ze schreeuwen hun overwinning uit en vallen dan schaterend in 't gras. Is dat een gezicht! Die Kol zo verwonderd als hij daar aan komt lopen! Een levend vraagteken lijkt-ie!

„Waar komen jullie vandaan?” vraagt hij ook nog.

„Ja, dat zullen we jou vertellen! Waar we vandaan komen, vraagt-ie! Nee, die is goed! Die is reuzel!”

„Ol!” zegt Ko langzaam.

En dan nog eens „Ol!”

De pret van de jongens betreft een beetje bij dat langzame, dreigende „Ol!”

„Niks met je „O"! Zoek nog maar eens. Da's beter!"

Zeker, vanzelf, dat is zo de vaste regel van 't spel.

Gehoorzaam zet Ko zich weer tegen den buutpaal, de handen voor de dichte ogen gedrukt. Maar, terwijl zijn tong mechanisch aftelt, werken de hersenen ijverig aan deze vraag:

„Waar kwamen de jongens zo pas vandaan? Waarom hadden ze zo'n bijzondere pret? Zouden ze . . . zouden ze in Bobs tuin gezeten hebben? Onder de vlier, die straks even bewoog?"

De tong telt verder: 100 . . . 110 . . . 120 . . . 130 . . . Ko's stem heeft een vrolijken klank gekregen. Zo . . . alsof hij een verheugende vondst heeft gedaan. Wacht maar . . . ja . . . Ko is ook lang niet dom . . . Kun je begrijpen!

Den jongens achter den vlierstruik valt 't veranderde geluid zelfs op. Ze worden er onrustig van.

„Jongens, ik vertrouw 't niet meer," fluistert Jas.

„Hij weet wat! Hij weet beslist wat! Hoor maar, hij lacht in zijn eigen!"

„150!" juicht Ko in de verte.

„Hoor je 't nou?"

Ja, ze horen 't. Ze voelen zich bedreigd door de pret van Ko. Wat nu? Wat nu gedaan? Want vinden . . . 't is een levenskwestie, dat Ko ze niet vindt!

„Kom maar met mij meel!"

Opeens is Jasper van gewonen kameraad aanvoerder van een bende geworden. Ze rijzen gewillig op wanneer Jas oprijst. Ze volgen hem ademloos, waarheen hij gaat. En waarheen gaat die brutale, overmachtige Jas? Naar de serre, die aan den achterkant van 't huis is uitgebouwd. Je weet wel, de serre, waar Bob z'n speelgoed

had uitgesteld, dien dag van de verloting.

Jas weet iets.

Die deur die glazen deur wou vroeger nooit zo heel best sluiten, toen mevrouw Van Aken d'r nog in woonde. En Jaspers spiedende ogen hebben al lang ontdekt, dat er nu ook een kiertje openblijft.

„Kom mee, jongens,“ sist zijn stem. „Ik weet wat! Ik weet wat veel fijners!“

Gehoorzaam volgt de troep.

180. 190. . . . galmt 't overmoedig van den buutpaal.

Jaspers vingers proberen de serredeur. Die draait naar buiten toe open. Een klein windhaakje houdt hem vast aan de andere helft.

Zo'n windhaakje! Zo'n ongeluksding! Moet dat nu 't heel mooie plan tegenhouden?

O, maar Jas weet raad. Z'n mes heeft hij in één tel uit zijn zak en open. 't Scherp dringt de deurspleet binnen.

Wip, zegt 't haakje. In orde.

„Vooruit allemaal d'r in Plat Plat op den grond, hoor je! Vooruit dan!“

Ziezo. Deur weer dicht

„200!“ schreeuwt Ko zijn laatste waarschuwing. „Ik kom!“

In 't ledige huis, op den kalen houten serrevloer, liggen nu de jongens. Ze hebben de kreten van Ko gehoord. Ze weten dat hij nu aan 't zoeken is. Maar ze kunnen met geen mensenmogelijkheid zien, waar hij eigenlijk zoekt. Dichtbij? Veraf?

De serre staat van den weg afgekeerd en bovendien liggen ze plat achter 't houten beschof. Spanning, spanning aan alle kanten. Denk eens, er komt een vijand aan,

maar je kunt hem niet zien. Elk ogenblik kan hij verschijnen, maar je weet niet, van welken kant hij komt.

Na een paar minuten is 't niet meer om te harden. Hees gaat hun gefluister heen en weer. De harten bonzen. De lijven zweten. Welken kant gaat hij op? Weet jij 't?

Nee. . . .

„Zou hij erg in den tuin hebben? Hij lachte zo. . . .”

„'k Weet niet. . . .”

Onrustiger worden de jongens. Hun lijven schonkelen heen en weer over den vloer. Is 't nog wel een gewoon prettig spel, dat ze doen? Welneen, 't is een zaak op leven en dood geworden en de goedige Ko is de gevaarlijkste vijand die er bestaat. Hij mag hen niet vinden! Want als hij hen vindt. . . .!

Weer is 't Jas, die een uitweg wijst. Zijn sluwe ogen hebben net zo lang om zich heen gegluurd, tot ze iets hebben ontdekt. Zijn hersenen werken aan een gewaagd plan. De suitedeuren. . . die staan open.

„Kom mee,” fluistert hij geheimzinnig als een rover in den nacht. „Kom mee. . . . naar de achterkamer. . . . dan naar de voorkamer. . . . kunnen we op den weg kijken. . . . kunnen we Ko zien gaan. . . .”

Zelf geeft Jas het voorbeeld. Op z'n buik kronkelt hij langs den vloer door de beide suitekamers. . . . ligt dan ademloos vlak onder 't erker-raam, dat uitzicht geeft op de straat.

De jongens redeneren niet. Ze volgen Jas. Houden ze nog van hem? Nee. . . . eigenlijk griezelen ze van hun vriend. Maar op de een of andere manier heeft hij macht over ze gekregen. Nu moeten ze doen wat hij zegt. . . . al is 't dan ook met griezelingen in 't hart.

Nu liggen ze allemaal. Ze drukken zich tegen den voor-

wand aan. Een kluitje rovers met kloppende harten en verdacht schitterende ogen. Overwinnaars tot dusver. En niettemin als wezels zo schrikachtig en bang.

Een vreemd huis is 't. . . . 't hoort aan een ander. Een bordje met: „verboden toegang voor onbevoegden” staat bij 't hek. Nou. . . . en onbevoegden zijn ze zeker! Daar hoef je niet lang over te praten! Eigenlijk zijn ze inbrekers! Waar of niet? Ze hebben de serre-deur geforceerd en zijn naar binnen gedrongen!

„Hou je gedekt, jongens! nou nog niet! nou nog niet! Maar straks zal ik even kijken. Ik zal 't je wel zeggen wat er gebeuren moet!”

Willoos geven ze zich over aan de leiding van Jas.

Jas, die brutaal is! Jas, die 't weten kan! Jas, die hen op 't ogenblik allen in zijn macht heeft!

O! er zal wel niemand komen! Ze hebben nog nooit iemand bij Bobby's huis gezien! Maar. . . . als er toevallig eens iemand kwam. . . . van 't woningbureau. . . . dan waren ze er gloeiend bij! Wat er dan wel met ze gebeuren zou? Ja. . . . wat doen ze gewoonlijk met inbrekers?

Flipje piekert 't hevigst over deze dingen, terwijl hij daar zoo stil en broeiwarm op den erkervloer ligt. 't Piekeren zit hem nog steeds in z'n bloed. Hij ziet alles van den donkersten kant. Omdat in hem zelf de donkerheid nog woont. Omdat de poes nog weg is. . . . dood door zijn schuld. . . .

Omdat die schuld nog niet verzoend is door bekennend berouw. Daarom kan Flip 't donkere piekeren niet laten. 't Spel, de zoekende Ko. . . . 't gevaarlijke van deze inbrekerij. . . . ze zakken in dien stillen erker weg uit z'n gedachten. 't Zijn maar zulke oppervlakkige, bijkomstige

dingen. Niets meer blijft er over, dan 't donkere wroeten over zaken, die geen keer nemen.

Die andere jongens . . . wat heeft hij er eigenlijk nog mee te maken! Echte vrienden . . . heel, heel echte vrienden zijn 't immers toch niet! Hoor dien Jas! Hoor dien opschepper! Zou je niet een hekel aan dien vent krijgen?

„Even kijken, jongens! Opgelet!”

Jas richt zich halverwegen op, steekt zijn brutalen roden kop boven 't vensterkozijn uit, loert vliegensvlug links . . . rechts . . . en duikt dan proestlachend omhoog.

„Is-t-ie daar, Jas?”

De anderen proesten al bij voorbaat mee.

„O, hou je still O, hij staat hier vlakbij! Met z'n rug naar ons toe! Hij is in den tuin geweest! Beslist hij is-t-er-in geweest! Hij snapt er niks meer van! O, o!”

„Laat mij ook 'es, Jas?”

„Goed, maar één tegelijk, hoor! Ik zal 't zeggen wie mag.

Niek, jij eerst! Vooruit dan! Nou jij, Janwilleml Flip, nou jij!

Nou de Amsterdammers! Nee . . . om beurten, wat dacht je nou! Ben je gek, jô? Moet jij ons nou verraden met je witte toet?”

„Als hij een hondje was, dan rook-ie ons,” zegt Janwilleml.

Na een poosje rust begint Jas weer opnieuw.

„Ik ga nog eens kijken,” kondigt hij aan. „Ik ben de generaal, moet je weten!”

„Welnee, jô,” zegt Flipje droog van donkerheid. „Een spion ben je, en anders niks. Een gemene spion.”

„Nou, mij ook goed. Generaal van de spionnen dan!
Zal mij een zorg wezen!”

De Amsterdammers grinniken om Jas z'n gevatheid; de witte toet is alweer vergeten. Hun ogen bewonderen den generaal, die nu boven de vensterbank uitgluurt.

Een moment blijft 't sproetenhoofd onbeweeglijk. Dan duikt 't met een vaart omlaag. Net of 't echt is, zo snel duikt 't weg.

„Wat is-'t-er, Jas?”

Jas lacht niet meer. Een wezenlijke schrik staat in z'n ogen te lezen. Die schrik slaat over op de andere jongens. Precies een elektrische stroom. Ze voelen den schok en happen naar lucht zonder iets te weten van wat Jas opeens bezielt.

„Ko? Komt Ko er aan?” vraagt er een.

„Als 't maar waar was,” fluistert Jas somber. Dan zwijgt hij weer.

„Jas! wat is-'t-er! zeg op nou! Toe nou, Jas!”

Klinkt er huilen in Niekjes stem? Die dikke, gelijkmoedige Niek! Nu wordt de spanning hem te machtig!

„Een tuut,” verklaart Jas. „Een tuut op de fiets. Hij rijdt langzaam. Hij keek. Best mogelijk, dat-ie me gezien heeft. Ja, hij heeft me gezien. 't Kan niet anders.”

O wee! een agent dus! Moeten ze mee naar 't bureau! Krijgen ze een bekeuring!

Lange, warme minuten gaan langzaam voorbij. Alsof er dozijnen gewapende agenten 't huis omsingelen, zo hevig wordt de spanning. De oren staan tot 't uiterste gescherpt. 't Bloed bonst door de aderen. Horen ze elkaars hart niet kloppen?

Een licht geknetter vaart door 't dorre behangselpapier. 't Lijkt een signaal van den vijand!

Dan, gesmoord: „Jas, kijk nog 's! Durf je, Jas?“

„Ikke? Ikke best, hoor! 't Is maar een tuut, hoor! Wat kan mij een tuut schelen!“

Millimeter bij millimeter richt Jas zich weer op. Nu komt z'n haar boven de vensterbank. . . . nu z'n ogen. . . .

Nu kan hij den weg zien. Links. . . . rechts. . . . Geen agent! En ook geen Ko. De branie van Jas herleeft weer.

„Stel je gerust, jongens! Niks te zien op den weg. De tuut is lekker doorgefietst. Welja, een tuut zal zich druk maken voor niks! Trouwens, hij heeft er ook niks mee nodig, want 't is zijn huis niet!“

Jas voelt de bewondering en dat maakt hem nog overmoediger.

„Is de hele weg nou leeg, Jas?“

„Leeg? La's kijken! Nee. . . . er komt een man aan. Op de fiets. Een soort van werkman. Ja. . . . kijk maar gerust hierheen, vader! Zie je 't wel? Dáàg! Dáàg!“

Jas raakt door alles heen. Hij kijkt den voorbijfietsenden loodgieter brutaalweg aan en wuift hem met een slap handje kinderachtig toe. „Dáàg! Dag omel!“

De man schudt zijn hoofd en dreigt met een opgestoken vinger van zijn vrije rechterhand. „Schoffie!“ vormt zijn mond.

Nu schatert Jas met den mond wijd open. Al z'n grote witte tanden laat hij zien.

„O, ol hou me vast! Hij spreekt de doofstommentaal! Hij denkt, dat 't hier een inrichting is!“

Tot besluit steekt hij z'n rode tong uit tegen den man. Zó'n lap!

„Laten we weggaan,“ stelt Flipje opeens voor, als de comedie tot 't eind toe is afgespeeld. „Laten we buut kloppen. 't Kan best. Ko vindt ons immers nooit! En wat

hebben we er aan om hier te blijven zitten. 't Is helemaal geen spelletje meer. Wat hebben we er an!"

„Weggaan? Wat is dat nou! 't Begint nou pas echt te worden!"

Flip krijgt den wind van voren en trekt zich, zonder een woord verder te verspillen, in zijn donkerheid terug.

„Nou, dan niet, hè?"

„Als je bang bent, dan ga je d'r maar alleen vandoor, moeders jochie!"

Dat wil Flip echter ook niet doen. Feitelijk zou hij ook niet goed durven, alleen uit dit onbewoonde huis te voorschijn treden. Met een helen troep zijn zulke dingen altijd makkelijker dan alleen. Dus trotseert hij de pijn van 't scheldwoord en tracht zijn onbestemde vrees van zich af te schudden. Hij wou, dat Ko maar kwam en hen allemaal ontdekte. Hij wou, dat hij Ko een wenk kon geven: „hier zitten we".

HOOFDSTUK 7

Wat is dat?
Onraad? Alweer?

Een van Jaspers ogen gluurt over den rand. Werkelijk, een echte rover, die zich achter struiken en bultjes verstoppt, zou van hem nog kunnen leren.

Nu is 't een auto, die er aan komt. Een grote donkerblauwe wagen. Langzaam, langzaam rijdt hij. De chauffeur zoekt de huisnummers af.

Naar 't nummer van Bobby's huis kijkt hij lang en aandachtig. 't Hele huis neemt hij op. Dan zet hij den wagen stil, keert zich om en spreekt met de mensen achterin. Hij stapt uit. . . . opent 't achterportier.

„Jas! wat is-'t-er? Een auto, Jas?”

„'t Moet verkeerd wezen! de vent vergist zich!” redeneert Jas overhaast. „Kan je toch zo wel snappen. . . . wie zal er in een leeg huis op visite gaan. . . .

Nee. . . . hou nou still! Blijf nou liggen! Maak je niet dik opeens! Direct rijdt-ie weer verder. . . . en dan smeren wij 'em gauw. 't Wordt mij nou ook wel wat heet hier! Verdraaid nog-an-toel!”

Een oude man stapt voor uit den wagen en achteruit komen een deftige heer en een nog deftiger dame te voorschijn. Een donkere japon met grote bloemen heeft ze aan en een parasol houdt ze in de hand.

De oude man heeft een groten sleutel bij zich. Zijn fletse ogen richten zich onderzoekend op den voorgevel van 't huis.

Ook de blikken van de dame gaan keurend in die richting. Wat een trots mens lijkt 't te wezen. Grijs haar met

golven . . . en een onderkin . . . en bellen in de oren

Als versteend bleef Jas met één scheel oog 't geval opnemen.

Nu opent de oude vale man Bobby's tuinhekje. Hij wijst de vreemdelingen op de rozenstruiken van den voortuin. Een grote verslagenheid valt op Jasper, als hij begrijpt dat de zaak ernst gaat worden.

„We zijn d'r bij, jongens! We zijn d'r gloeiend bij. Er komen mensen. Huurders.”

Jasjes branie is ingezakt als een veel te slappe pudding. Zijn ogen kijken wild om zich heen. Is nergens, nergens dan een uitweg? O, maar hij wil niet betrappt worden! Hij wil niet, hoor je!

In den erker bonzen en kloppen radeloze jongenshartes. Zo moet een vogeltje zich voelen, dat de boze kat ziet nader sluipen.

Huurders! Er komen huurders!

„Jas,” klinkt 't smekend tot den generaal.

„Jas! Toe nou!”

Jas heeft bliksemsnel alle kansen gewikt en gewogen. Ja, ze zullen hem zomaar hebben! Dat moet je maar geloven!

„Als ze nou in 't portaal zijn met hun drieën,” fluistert hij hees. „Als ze nou in 't portaal zijn . . . en deze deur is nog dicht . . . dan hollen we er uit! In 't portaal teuten ze wel een poosje . . . dan hollen we d'r uit! De serre uit! En dan maar over de hekken heen . . . Allemaal een anderen kant op . . . En je houdt je geborgen, totdat ik fluit . . . begrepen? Want als ze ons vinden . . . gevangenis staat er op . . .”

Vanuit het holle portaal komen nu luide stemmen.

„Die voordeur mocht wel een verfje hebben,” meent de vreemde mevrouw. „En al dat koperwerk. . . . ontoonbaar. . . .”

De oude eigenaar antwoordt met zachte onderworpen bromstem.

„'t Is nou al weer een tijd lang niet gepoetst, moet u denken. . . .”

„Jas. . . .?”

„Ja. . . . nou. . . . Vooruit! Ze komen!”

Op vliegen de jongens. Niet zacht meer! O nee! Over zacht of hard kunnen ze nu niet meer denken!

Ze rennen voor hun leven! Naar de serre! Naar buiten! Naar de redding!

Ze verdringen elkaar voor de smalle serre-opening. Ze bonzen tegen het glas van de ene, dichte deur.

Waar is de vriendschap nu? Ieder denkt alleen aan zichzelf en duwt den ander met schouder en elleboog opzij.

Heidenen zijn de jongens opeens geworden. Heidenen, die er niets om geven, wat een ander overkomt.

Flipje ziet dat ze 't onmogelijk halen kunnen. Jas. . . .

ja, die is al buiten! De Amsterdammers ook!

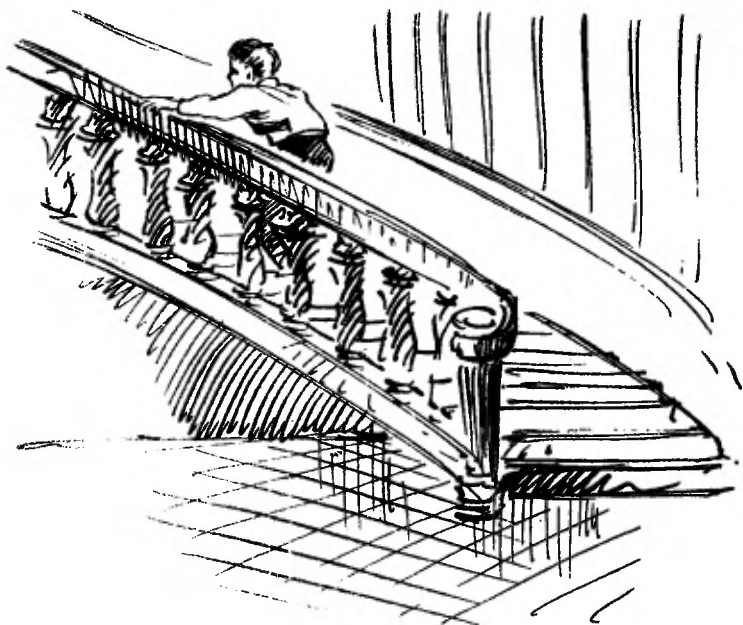
Maar hij? Hij haalt 't niet meer. . . . Hoor, de stemmen spreken al in de voorkamer! Door elkaar en met verbaasde uitroepen!

De eigenaar zet zich in beweging. Hij gaat er op afl! Op de inbrekers afl!

Flipje piekert niet meer. Hij volgt een bliksemsnelle ingeving. Hij stond wat opzij. . . . hem kunnen ze nog niet gezien hebben. . . .

Van de achterkamer springt hij door een deur in de gang. Leeg. Niemand te zien.

Als een voortgedreven dier schiet hij de trap op naar

boven . . . twee, drie, vier treden tegelijk . . .
Verder nog! De zoldertrap! O weel die kraakt! Voor Flipjes beangstigde oren wordt 't lichte kraken een dreu-
nend geluid, dat in verren omtrek hem verraden zal.
Op zolder . . . ja, hij weet hier den weg wel . . . 't is
immers Bobby's huis . . . een kamertje binnen . . .
In dat kamertje een diepe hangkast openrukken . . .
Ziezo. Als ze nu komen, zal Flipje in deze kast kruipen.
Hij zal zich er in opsluiten, als ze komen. Want vin-
den . . . vinden zullen ze hem nooit . . .
In een wilde haast heeft Flipje dat alles overlegd en ge-
daan. Zo, alsof een sterke hand hem heeft beetgegrepen
en hem nu dwingt te gaan naar zijn wil.
Zijn handen friemelen aan den sleutel . . . die moet er
uit . . . aan den binnenkant . . . voor zo meteen . . .
Nu komt hij even tot rust. Zijn ogen branden. Zijn hart

hamert. Zijn beenspieren staan gespannen tot den reddenden sprong.

Waar zouden de mensen zijn?

Hoor, ze lopen heen en weer door 't benedenhuis. 't Geluid van hun stemmen komt soms naar boven. . . . dan zakt 't weer weg voor een tijd. Deuren gaan open en dicht. Holle voetstappen klinken luide op. Stemmen spreken, maar hun woorden blijven onverststaanbaar.

Hoorl weer in de benedengang klinkt nu het gepraat.

Nu komt 't de trap op. Naar de slaapkamers en zo.

Nu? Nu in de kast? Is 't tijd of kan 't nog even?

Flipje heeft een heimelijken afschuw van de donkere kastholte. Maar als 't moet, dan moet 't natuurlijk!

Even. . . . even nog. . . . de griezelingen van de kast dwingen hem tot het alleruiterste te wachten. . . .

De deuren van de slaapkamers en van de badkamer gaan open en weer dicht. De oude man spreekt over badkuip en geyser, die horen in dit huis. Makkelijk is dat voor de nieuwe huurders. Dat vind je niet overal zol

„En hier is dan de zolder,” zegt de eigenaar, terwijl hij de laatste deur opent.

„Een flinke kamer is er nog; licht en lucht in overvloed; en een paar diepe bergkasten. . . . overal een nette beschooten kap. . . .

Mag ik meneer en mevrouw maar even voorgaan?”

Nu, Flipje? Nu?

De benen. . . . o, die gespannen benen dringen tot de vlucht. Ze zijn haast niet meer tegen te houden. . . .

Maar. . . . Flip blijft ze nog net de baas. Hij staat en luistert. . . .

„Nee,” zegt de dame met een onaangenaam krakende stem. „Doet u geen moeite. 't Traplopen bekomt me niet

zo goed en deze zoldertrap is erg steil. Nee . . . nee . . .
ik geloof wel, dat 't zo is

En bovendien 't huis is ons toch wat te groot, niet-
waar Adriaan? En dan e 't maakt ook niet be-
paald een onderhouden indruk Die kapotte serre-
deur straatjongens, die maar in en uit lopen
Ik wist niet, dat 't hier zo'n volksbuurt was En in
den kelder zo'n vreemde muffe lucht

Nee, we zullen maar eerst eens verder gaan Als we
nog besluiten mochten dan hoort u wel van ons."

„Zoals u wil, mevrouw," antwoordt de oude man met
matte stem. „Ik had 't huis anders graag aan u verhuurd.
't is een stuk van ons dagelijks brood, om zo te zeggen.
Sedert ik niet meer werken kan om m'n hart
Wat er opgeknapt moet worden, zal natuurlijk ge-
beuren De vorige huurders waren ook erg te-
vreden"

„O, dat waren die Indische mensen, nietwaar? Die wa-
ren misschien wel wat heel gauw tevreden 't was
toch immers maar tijdelijk?"

Nee, mevrouw wil nu eerst maar eens verder gaan. Er
staan nog meer huizen op haar lijstje.

Meneer zegt niet veel. 't Kan zijn dat hij 't praten wat
verleerd is.

De oude man zucht hoorbaar. Langzaam daalt 't ge-
zelschap af naar de benedenverdieping. Nog even wat
onverschillige woorden in 't portaal

Dan valt de zware voordeur dicht. Een sleutel draait om
in 't slot. Een tuinhek slaat dicht. Een motor begint te
ronken. 't Geraas verwijdert zich snel.

De bezoekers zijn verdwenen.

't Gevaar is voorbij.

HOOFDSTUK 8

Doven in 't zolderkamertje staat Flipje. Buiten gevaar opeens. Onbegrijpelijk! Z'n benen vergeten hun spieren te ontspannen. Z'n oren luisteren nog steeds. 't Lijkt, of ze dat vreselijke luisteren nooit meer zullen kunnen laten. . . .

Of 't nu al veilig genoeg is?

Zo gaat 't dus met mensen, die een huis verhuren willen. 't Is een stuk van hun brood! En . . . nu kan deze oude man zijn huis niet verhuren. Door hun schuld. Want natuurlijk. . . . als de serredeuren gewoon dicht waren geweest. . . . dan had die eigenwijze mevrouw met haar kraakstem niet zo op haar achterste benen gestaan. Dan had alles heel anders geleken. . . .

Ja. . . . als. . . . als. . . .

Er zijn de laatste dagen zoveel van die alsen in Flipjes leven gekomen! Ze stapelen zich om hem op. Ze sluiten alle licht en vrolijkheid voor hem af.

Er komt geen eind aan.

Bijvoorbeeld is er nu weer dit: Als hij maar goed en wel uit dit huis was!

Zouden. . . . zouden de jongens weten dat hij hier nog is? Alleen? Zouden ze hem missen? Hem zoeken misschien? Hoe laat zou 't zijn?

Gek gevoel. Een jongen alleen in zo'n groot, leeg huis. Als je daar even goed over nadenkt, is 't net, of 't huis niet werkelijk leeg is! Of er wat woont. . . . leeft of sluipt. . . . door die holle ruimte. Iets, dat je niet

ziet. . . . dat je ook eigenlijk niet hoort. . . . dat je alleen maar voelt met je hart. . . .

Of is 't je eigen angst, die je voelt! Je eigen schuld, misschien!

„Ik moet weg,” denkt Flipje wild. „Ik wil uit dit huis wezen! Ik moet naar buiten!” Er is iets angstigs in dit onbegrepen zwijgen, dat in 't grote huis heerst.

't Pakt Flipje aan. „Ik moet er uit,” denkt hij wilder. „De auto is weg.” 't Kan! Hij kan 't wagen!

Als een achtervolgde haas, zo schiet hij de steile zoldertrap af. Schichtig ziet hij om zich heen. Hier is 't ook, dat stille, sluipende.

Daarna de volgende trap. En nu? Vooruit? Achteruit?

De voordeur is op slot gedraaid. De keukendeur ook. De serre ook. En alle sleutels heeft de eigenaar meegenomen. Hij heeft de scha ingehaald. Niemand moest weer een kans krijgen zijn woning binnen te dringen. Een stuk van zijn brood. . . .

Opnieuw voelt Flip zich in de val. De holheid van 't lege huis trekt zijn dreiging steeds nauwer om hem heen.

„Ik moet er uit. Ergens aan den achterkant! Dat niemand me zien zal!”

Opeens schiet het door zijn geest: 't kapotte kelderruitje! redding!

Werkelijk; in de kelderdeur steekt de sleutel nog. Een mufte lucht stijgt er op, uit de lage stenen ruimte. Een dikke schemering vult den kelder. Vaal licht valt er door 't bestoven raampje naar binnen. Gelijk met den tuingrond is dat raampje. Je kunt 't grint en 't onkruid zien, vlak er voor.

En. . . . Flip kon wel hardop juichen. . . . 't is kapot, 't

is werkelijk heel aardig kapot! Met een beetje moeite komt een jongen daar wel door heen.

Vooruit dan! Vooruit dan, dringt de holheid van 't lege huis. „Kruip er dan door! Gauw!”

Flip daalt 't keldertrapje af. Nu staat hij in den kelder. Hij ruikt, dat hij in een kelder is. Bah, akelig!

„Mauw? mauw?”

Zou daar je hart niet van ophouden te kloppen?

Eerst, de stomme bedreiging boven!

Nu, zo'n onverwachte stem beneden!

„Mauw. . . . mauw. . . .!”

Zo zacht en klagend!

Zo zwak. . . . zo spookachtig!

Een ogenblik willen Flipjes voeten niet verder gaan.

Zijn bange ogen branden door 't vunze schemerdonker van 't keldergewelf.

Daar. . . . in dien hoek. . . . een donkere plek. Donkerder dan de rest. . . .

En. . . . midden in die donkere plek. . . . een groene gloei-schittering. . . . ogen van een dier. . . .

„Mauw. . . . mauw. . . .?”

Een onzichtbare hand slaat een levensbladzij van Flipje terug. Dezelfde Hand, die hem zijn schuld doet voelen als een zware, neerdrukkende last. De Hand is het, die Flipje leidt. Die bij den Doop zijn kleine babyhandje al gevat heeft. . . . en die vasthoudt, het hele leven door. Langs lichte en donkere paden over hoog en laag. . . . door schuld en berouw. . . . Trouw tot in eeuwigheid.

Nu slaat de Hand een levensbladzij van Flip terug. Of een enkele maar!

Eén enkele, die vol staat geschreven met donkere
boosheid en donkere schuld.

Flip leest. Hij kan niet anders doen. Snel gaat zulk lezen!
Met eeuwigheidsvaart!

Zo lees je op school niet, als je van meneer een beurt
krijgt! Zo lees je alleen, als God je een beurt geeft, in
Zijn school.

Zo staat er geschreven op de bladzij: „Poes. . . . dood-
gegooid met scherp steen. . . . Poes. . . . hierheen
gekomen om te sterven. . . .”

Maar. . . . niet dood! Levend is poes! Nog levend!

Er komt een zachte juichtoon door Flipjes duisternissen
klinken. Een verre schone harpmuziek, die klanken van
vrede en blijdschap aandraagt.

Als. . . . als poes leeft. . . .

Dan kan ze ook beter worden. . . .

En als ze beter wordt. . . .

Nee, je zou 't aan niemand kunnen uitleggen of ver-
klaren. . . . Maar Flipje voelt 't zo duidelijk:

Als poes beter wordt, dan betekent dat, dat God die
heel zware donkere schuld van hem weggenomen heeft.

Als God de poes beter laat worden, zal de poort naar 't
gewone blijde leven weer opengaan voor Flip. . . .

Voorzichtig stapt hij op het levende donker toe. De
groene schittering volgt zijn gang.

„Poes, poes,” vleit zijn stem als vanouds.

„Poes, poes, poes, wat is er dan met 't poesjel!”

„Mauw?” antwoordt vertrouwelijk het arme dier.

„Mauw?”

O, Flipjes spanning is bijna ondraaglijk geweest. Hij
heeft 't niet verdiend. . . . o nee. . . . poes zou groot
gelijk hebben, als hij z'n. . . . z'n moordenaar niet meer

kennen wou! Maar dieren zijn zo argeloos. Ze slingeren niet met verwijten. . . . ze voeden hun afkeer niet, zoals mensen dikwijls doen.

Poes legt zijn kopje tegen Flipjes arm en probeert te spinnen.

„Mmmmm” brengt hij te voorschijn met een armelijk reutelend geluid. Of hij 't spinnen verleerd heeft in den langen tijd van pijn, zo klinkt 't.

„Kom je bij me, poes? Kom je bij 't. . . . baasje?”

Voorzichtig neemt Flip zijn poesje op en zet zich even neer op de keldertrap. Uitrusten. Even uitrusten na al de vreemde spanningen van dit lege huis. Even met moede oren luisteren naar 't lied van verlossing: de boze ridder is verslagen, de boze ridder is gevluht!

Stil vouwen zich Flipjes handen over den poesenrug in-een.

„Heere God, laat poes weer beter mogen worden.

Heere, laat poes weer beter mogen worden! Ik. . . . ik wil 't zo vreselijk graag. Heer, ik heb er zo'n spijt van.... ik ben zo slecht geweest. . . .”

Een traan komt langzaam door Flipjes gesloten oogleden dringen. Een zenuwbeven trekt over zijn smalle gezichtje.

Dan vermant hij zich. Huilen! ben je mall! Pieker liever, hoe je uit dit huis kan komen! Met de kat! Die. . . . die je eigenlijk liever niet weer los wilt laten! En die zelf ook niet blijft los te laten!

Flip staat voorzichtig op en probeert poes neer te zetten. Maar die slaat zijn nageltjes in Flips bloese en kijkt hem angstig aan. Zie je wel? ze wil niet.

En als je geweld gebruikt. . . . de klauwtjes eenvoudig losrukt van je lijf. . . . zoals bij een gezonde poes. . . .

De wond zou weer openscheuren . . . weer gaan bloeden . . . En voor den tweeden keer . . . zo'n wond gaat voor den tweeden keer niet weer dicht . . . dat moet je niet denken!

Flip gaat weer zitten op het keldertrapje en kijkt naar 't kleine ruitje, dat kapot is. Hij alleen er doorkruipen . . . 't zou gaan! Misschien! Hij met poes er door! Daar is geen sprake van!

Maar wat dan? Wat dan?

De voordeur uit, met poes op den arm. Dat zal 't enige wezen. Alleen, niet nul! Eerst moet het donkerder zijn.... veel donkerder! Dan zal Flipje 't er op wagen, om door de voordeur 't lege huis te verlaten.

Hij ziet nog eens naar 't poesebeestje, dat veilig en vertrouwelijk tegen hem aan ligt. 't Slaapt. Onder den bekenden druk van Flipjes warme hand is het rustig afgevaren naar 't land der poesedromen.

Als 't nu maar gauw donker genoeg wil worden! Kwam er maar een bui, net als gisteravond! Dan blijven alle mensen vanzelf in hun kamers. Dan letten ze niet zo op wat er bij de andere huizen gebeurt. Of daar een jongen uit komt, met een kat op zijn arm. . . .

HOOFDSTUK 9

En de andere jongens? Jas en Niek en Ko en Janwillem en de drie bleke Amsterdammers?

Wel, als boosdoeners zijn ze de serre uitgestoven. Jas natuurlijk 't eerst van allen. Maar, die was dan ook de generaal! Denk je, dat in den oorlog een generaal zich zo maar 't eerste pakken of doodschieten laat? Geen sprake van!

Met de ellebogen hebben ze elkaar gestompt en lelijke woorden zijn er bij naar buiten gekomen. En dat was ook weer net als in oorlogstoestand, waarin 't stille en goede en vrome altijd in verdrukking komt, omdat de Boze dan regeren mag van de mensen.

Daarna zijn de jongens over de buurhekken getuimeld, hals over kop, ieder een andere richting uit. Angst. . . . angst. . . . angst dreef hen voort, en toen de oude huiseigenaar al lang zijn serre afgesloten had, zijn ze nog schuw en ontdaan voortgerend om ten slotte als betrachte misdadigers hun eigen tuin binnen te vluchten.

„Die vent! Die vent! als hij ons maar niet herkend heeft!” Ze hebben elkaar niet weer opgezocht om te spelen. Ze hebben niet eens nagegaan of ze nu wel allemaal aan de grijpende handen ontkomen zijn! In de laan spelen durven ze niet meer. Zelfs Ko durft zich niet meer te vertonen. Die hebben ze wel zo opgewarmd, tot ook hem de angst heeft aangegrepen.

Nu schrikken ze, wanneer een vreemde hand de bel in beweging brengt. Die vent! die vent kon 't zijn!

In haar eetkamer staat Flipjes moeder bij de gedekte tafel. Ze ziet eens op de klok en fronsst van ongeduld haar voorhoofd. Zou je daar nu niet echt boos om wor-

den? Wat een jongen toch, die Flip! Wat een ondeugende rakker om er precies voor 't eten van door te gaan en eenvoudig aan geen uur of tijd te denken! Ja, daar moet hij straf voor hebben! Dat zijn geen manieren! „Toe Ali, wil je nog eens op den weg gaan kijken? Misschien zie je de jongens nu.”

„Goed mevrouw.” Ali loopt een eindje de laan in. Links en rechts kijkt ze.

Oéhoel roept ze met haar heldere meisjesstem en luistert scherp naar antwoord.

„Oéhoel Flipje! Eten!”

Maar alles blijft stil. Wijd en zijd zijn geen jongens te bespeuren en onverrichterzake keert Ali naar huis terug.

„Niets?”

„Nee, mevrouw. Niks van kinderen te zien op de laan.” Mevrouw zucht opnieuw. Weer zoeken haar ogen de wijzerplaat van de klok.

„'t Wordt te laat voor jou,” zegt ze triest. „Ik zal je boterhammen klaarmaken. Je moet naar huis, kind.”

„Eet u dan niet, mevrouw?”

„Straks.”

Zwijgend en gedrukt eet Ali haar boterhammen op. Ze houdt van haar mevrouw en vindt 't gemeen van Flip om zo tegen zijn moeder te doen. De lekkere hapjes smaken haar lang niet zo goed als anders.

Als ze klaar is, staat ze op, zegt mevrouw gedag en stapt op haar fiets om naar haar eigen moeder toe te gaan.

Alleen blijft mevrouw achter. Een zomerbui trekt langs de nog lichte lucht en maakt de eetkamer somber en vreemd. 't Is verbazend, zoveel onweer als er dezen zomer valt.

Mevrouw kijkt van de tafel naar de klok en van de klok

naar de laan. Dan spreidt ze zorgvuldig een servet over 't versgesneden brood en gaat in de voorkamer voor 't venster staan. Doelloos plukt ze wat dorre blaadjes uit haar geraniums. Haar gedachten zijn bij Flip. Ze wil zichzelf niet bekennen, hoe onrustig ze van binnen wordt. Ze voelt zich zo eenzaam en verdrietig. Zo machteloos tegenover de ondeugd van haar zoon. Tranen kroppen in haar keel. Een klein zakdoekje wringt ze in haar handen tot een warm en vochtig balletje.

Acht uur pingt de pendule.

Möeder schrikt er van op.

Acht uur! Acht uur all En nog geen Flip!

Haar bezorgdheid neemt plotseling reuzen-afmetingen aan. Dat komt door 't geduldige, onverschillige ping-pong van de pendule.

Kon iemand haar maar helpen met raad en daad! Was er maar iemand, die haar moed in sprak! Was haar man maar thuis! Een man kan zoveel flinker zijn. . . . een man weet altijd direct wat hij doen moet!

De kamers zijn zo leeg. 't Hele huis is zo leeg. Om bij te schreien, zo leeg is 't!

„Dit houd ik niet uit,” denkt ze plotseling. „Nee, dit houd ik niet uit. Flipje, zo laat! Dat heeft hij nog nooit gedaan! Een ongeluk misschien! Ik moet er met iemand over praten. Dit houd ik niet uit!”

Ze stapt naar buiten. Naar 't huis van Ko en Janwillem gaat ze. Dat staat het dichtst bij. Ze wil vragen, of die jongens misschien iets weten. Of ze iets weten van Flip, met wien ze altijd spelen.

Al in de open voordeur begint ze druk tegen Kootjes moeder te spreken. Haastig, zenuwachtig. Ko en zijn broertje horen in de kamer waar 't om gaat. Ze schrik-

ken. Ze wenken elkaar: „niets zeggen van 't lege huis. Niets zeggen, versta je, anders zijn we er bij.”

Wanneer mevrouw De Raadt binnen komt met hun moeder is 't onderlinge telefoneren al lang afgelopen. Ze zijn 't samen volkomen eens: over 't gebeurde in Bobby's huis zullen ze niet reppen. En wat hebben de mensen er ook mee nodig! Ze zijn er immers allemaal al lang weer uit!

„Mevrouw vraagt of jullie ook weten waar Flipje is,” zegt hun moeder.

„Flip? Flip?” doen de jongens heel verwonderd.

„Ja. Je hebt toch met hem gespeeld vanmiddag?”

Wie zal nu antwoorden, Ko of Janwillem! Ze kijken elkaar vragend aan. Ko is de oudste en die neemt dus het woord. Heel politiek zal hij 't doen. Hij kan politiek zijn als hij wil.

„We hebben samen verstoppertje gedaan,” zegt hij.

„En toen was Flip er ook bij. Maar later. . . . later speelden we hardlopen. . . . en toen liep Flip ook hard. . . . en toen heb ik hem niet meer gezien. . . .”

Zo, dat is geen leugen. Waar of niet? Ja, die Ko kan slim zijn!

„Waar was dat dan, dat hardlopen? Hier in de laan?”

„Ja,” knikt Ko met grote ogen. „In de buurt van 't huis van Bob was 't, hè Jan?”

„Ja,” knikt Janwillem. „In de buurt van Bobby's huis was 't. Want ik heb toen nog aan Bob gedacht. Of hij al in Indië was. . . . en zol”

De beide moeders begrijpen niets meer van 't geval. Ze zien elkander ernstig aan. Ze wikken en wegen de kansen. Kootjes moeder merkt wel, hoe zenuwachtig de

andere is. Ze heeft medelijden met de geplaagde vrouw.

„Blijf u hier,” stelt ze voor. „We kunnen samen meer uitdenken dan één alleen. En als mijn man straks thuis komt Over een uurtje is hij zeker thuis.”

„Neen,” zegt Flipjes moeder. „Ik wil thuis blijven. Voor Flip. En alle deuren staan open dat is ook wel wat gewaagd om dan weg te blijven.”

Wat is dat allemaal akelig. Zou ze denken, dat Flip wel eens nóóit weer terug kon komen? Zou ze vrezen, dat Flip een ongeluk gehad heeft? Flipje dood misschien? Mevrouw De Raadt gaat naar haar eigen woning toe. Ze loopt gebogen. Je kunt zien, dat ze verdriet en zorgen heeft.

Ko's moeder zucht. Wat een zonderlinge beangstigende geschiedenis is dit.

Die Flip die jongen Je leest zoveel akelige dingen in de kranten Van kinderen, die meegelokt worden door slechte mannen. In Rotterdam onlangs nog eerst een meisje en later een jongen Nooit keren ze weer terug. Of ze worden door de politie gevonden dood vermoord

„Was er niet iemand die met Flipje sprak? Is hij niet met iemand meegelopen?” vorst ze nog eens na.

„Nee mama. Er was niemand. We liepen allemaal hard weg en toen zagen we later Flip niet meer. Wij dachten dat hij naar huis was gegaan.”

„Nou. [†] is een vreemd geval. We zullen 't beste maar hopen. [†] Is jullie bedtijd nu, jongens! Trek gauw je pyama's aan en roep me als je klaar bent. Foei, wat is 't al laat geworden!”

Stil en nadenkend loopt het tweetal de trap op naar hun

kamertje. Of hun voeten moe zijn, zo lopen ze. Er zijn veel gedachten in hun hoofd. Warrelende, verschrikte, bange gedachten. Want — wat kan er met hun vrind gebeurd zijn? En. . . hebben zij daar schuld aan, doordat ze slechts de halve waarheid vertelden?

Zwijgend kleden ze zich uit. In diepe gedachten verzonken poetsen ze hun tanden, wassen handen en gezicht. Zou mevrouw De Raadt ook nog naar de andere jongens zijn gestapt? Zouden die wat verteld hebben?

„Moeder! Klaar!”

„Ja, ik kom!”

Nu komt 't allerlaatste van den langen dag: 't Avondgebed voor 't slapen gaan. 't Moment, waarop een streep wordt getrokken onder alles, wat er dezen dag gebeurd is om morgen weer nieuw en fris te kunnen beginnen.

Geknield voor hun bed bidden ze en hun moeder zit er met gevouwen handen bij. Vlak, vlak naast haar jongens zit ze. Met hun drieën komen ze zo elken avond voor den troon van God. Om van den Heer vergeving en zegen te vragen, eer de nacht neerdaalt op de wereld. Moeders ogen zijn nu niet gesloten. Ze kijken door 't open venster naar buiten, waar de avondschemering haast onmerkbaar begint te vallen.

„Bid ook maar voor Flipje,” zegt ze zacht. „Vraag of God hem voor den nacht nog thuis wil brengen. Dat arme kind, ik wou dat ik helpen kon.”

„Ja,” zeggen de jongens met benepen stem.

Och, maar 't bidden lukt niet dien avond. Je kunt natuurlijk altijd wel woorden zeggen. Maar woorden opzeggen is nog geen bidden! Zijn ze er dan helemaal niet bij met hun gedachten? Allebei zeggen ze haastig

„amen“ nog voordat de naam van Flipje over hun lippen gekomen is. Ze zijn niet voor Gods troon geweest vanavond. Iets hield hen er vandaan. Iets, dat hoe langer hoe zwaarder wegen gaat.

De moeder bukt zich, om haar jongens goenacht te zeggen. Ze is in twijfel over het hele geval; als de jongens niet spreken willen, kan zij er echter ook niet veel meer aan doen. Dat weet ze bij ondervinding.

„Welterusten, kinderen,“ zegt ze. „Slaap maar lekker vannacht.“

Wat is dat? Ze kan zich niet meer oprichten. Twee stevige armen worden om haar hals geslagen, trekken haar hoofd omhoog. Een bevende stem fluistert in haar oor:

„We waren in Bobby's huis. Toen kwam er een man. We liepen hard weg. Dat was 't van Flip. Misschien zit Flip nog in 't huis. Misschien kan hij er niet uit.“

Janwillem beeft van inspanning en zenuwen. In 't andere bed snikt Ko zachtjes in 't hol van zijn kussen.

„Allemensen!“ roept hun moeder verbaasd. „Had dat eerder gezegd! Laat je ons zo lang in onzekerheid!“

O, o! wat een opluchting! Zo'n geheim kan een vijand worden, die treitert en plaagt!

Vlug loopt moeder naar de trap.

„Ik kom dadelijk terug!“ roept ze, terwijl ze haastig naar beneden glipt. „Even naar Flipjes moeder!“

De beide vrouwen overleggen samen. Mevrouw De Raadt wil liever niet zoveel mensen er in mengen. Als iedereen mee gaat praten, zou de pijn dan niet veel groter worden? En wat helpt 't, als iedereen er van weet! Samen wandelen ze de laan in, langs Bobs lege huis. Ze hopen zo. Ze turen, turen. Ze lopen 't tuintje even bin-

nen en kijken door het erkerraam. Geen spoor van Flip te zien. Nergens!

En toch! Nu zijn moeder eenmaal nieuwe hoop heeft gekregen, wil ze die zo gauw niet loslaten.

„Had ik den huissleutel maar,” zegt ze. „Dan ging ik er in.”

„Wie zou de eigenaar zijn en waar zou hij wonen?”

Een buurman komt eens in zijn tuintje kijken. Hij is een oude man, die graag alles weet.

Aan hem vragen de dames het adres.

„Ik ga er heen op de fiets,” zegt Flipjes moeder.

„Ik kom straks nog bij u horen,” zegt de ander.

Dan loopt ze vlug naar haar eigen huis. De jongens zijn alleen. Of ze rustig in bed zijn gebleven?

Onder aan de trap staande, roept ze nog naar boven, hoe ver de zaken nu gevorderd zijn.

„Mogen we nog even naar beneden komen? We kunnen toch niet slapen. We denken aldoor aan Flipje.”

„Ja, kom maar! Je moet toch ook eerst weten hoe 't met Flipje afloopt. Of ze hem vinden in het huis. Je hebt mee schuld aan dit alles. Heb je dat wel bedacht?”

Twee blauw-gestreepte pyama's sluipen de voorkamer in en vouwen zich op in de fauteuils. Twee paar stille ogen staren in de laan in de richting van Bobs huis.

„Ik zal ze maar een poosje aan hun lot overlaten,” denkt hun moeder. Ze gaat naar de keuken, de Zondagse pudding klaarmaken. Doch ook wanneer ze weg is, blijven de jongens merkwaardig stil.

Een oude man komt langzaam en bedachtzaam aangefietst. Een van Ko's opgevouwen voeten schiet uit en geeft Janwillem een trap van verstandhouding.

„Daar heb je hem!”

Naast hem fietst de moeder van Flip. Ze heeft een hoge kleur. Haar haren zijn verward van 't snelle fietsen, héén. Ernstig blikt de oude man in de richting van zijn huis. Hij gelooft niet, dat er nog een jongen is achtergebleven. Nee. . . . dien jongen zal wel wat anders overkomen zijn! De man zucht zorgelijk. De wereld is zo boost

„Ik heb den helen troep er uit zien hollen,” zegt hij.

„Maar kijken kunnen we alevel doen.”

Flips moeder bijt haar lippen op elkaar. Zo wil ze 't beven en bonzen van haar gepijnigde hart in bedwang houden. Nu komt het er op aan! De laatste kans! De laatste kans! zoemt het bloed in haar aderen. Als Flip hier ook niet is, dan komt hij voor den nacht niet meer thuis! Dan komt hij misschien nooit weer thuis!

De laatste kans! O Flipjel o Flipje! wat houdt je moeder veel van je! Ze kan je niet missen! Ze kan niet!

De fietsen staan tegen het klimophek. De sleutel wordt in 't slot gestoken. 't Schemerende, holle huis opent zich. Een onvriendelijke lucht komt hun tegemoet.

„De laatste kans!” roept de gang haar toe.

„Nou,” zegt meewarig de man. „Willen we dan maar samen 't huis even doorgaan, mevrouw?”

Hij heeft zo met de moeder te doen. 't Arme mens! En

zo alleen! En haar man op zee . . . als de jongen nou dood is . . . z'n vader weet nergens van!

„Ja,” knikt mevrouw De Raadt werktuiglijk. Haar krachten ontzinken haar. Is 't eigenlijk nog wel nodig? Kan 't enig nut hebben? 't Huis is immers zo stil, zo still! Als Flipje hier was . . . dan zou hij nu toch zeker . . .

Radeloos ziet ze om zich heen. Haar lippen beven. Haar handen vouwen zich tot gebed. Haar gedachten zoeken God, die alleen doorhelpen kan. Maar God lijkt zo ver! zo ver!

„Ik geloof 't ook niet, om u de waarheid te zeggen,” begint de oude man weer, nog meewariger dan straks. „Ik zeg nog tegen m'n vrouw: die dame mot abuis wezen, zeg ik. Maar afijn, we zijn hier nou eenmaal, we kunnen nou toch niet nalaten, al ons best te doen. Eerst maar eens roepen. 't Trappenlopen is glad verkeerd voor me, moet u weten.”

Dan, driedubbel zonderling en tiendubbel doelloos, klinkt zijn oude, versleten stem door 't lege huis.

„Is hier iemand? Hé! Is hier iemand?”

Vervolgens zachter: „hoe heet-ie ook maar weer, mevrouw?”

„Flip. Flipje,” komt het bevend van de moederlippen. Nooit, neen nooit heeft ze den naam van haar jongen zo lief gehad als nu . . . nu ze hem verloren heeft mischien.

Flipje, Flipje . . . klinkt 't niet als een liefkozing?

De oude man roept nog eens, luider:

„Flip! Flipjel ben je daar, jongen? Ben je hier in huis verdwaald? We komme je zoeken, ventjel Ben je daar?”

Een tere klank heeft zijn stem gekregen. Hij heeft zelf ook jongens gehad. Allang volwassen zijn ze nu; 't ou-

derlijk nest reeds uitgevlogen. Naar Amsterdam de een,
heel naar Amerika de ander.

„Ben je daar, jongen?”

Als een vader, zo dringend en nodend klinkt zijn roep.
Handenwringend staat de moeder er bij.

Niets. Niets. Niets.

Als een zwijgende vijand staat het holle huis om haar
heen. Er zit spot in dat zwijgen. Spot met alles, wat de
mensen ontroerd en vervaard kan maken.

Flipje! o, Flipje!

Maar dan opeens

Kan 't zijn dat in den avond de zon weer begint te stra-
len? Alle hemelzonnen werpen hun glansen open voor
de moeder, die wacht. En 't gaat zo snel! Sneller, dan de
echte zon opduikt boven de kim!

In den kelder ontstaat een geluid. Er roept een stem,
verwonderd: „ja, ik ben hier!”

Een deur gaat open en Flipje komt te voorschijn. In zijn
arm, voorzichtig dragend, een grijs getijgerd poesen-
beest.

Zijn ogen knippen tegen de zoveel lichtere gang. En
als hij zijn moeder en den vreemde ziet, slaat een hoge
kleur over zijn wangen. Een ondeelbaar ogenblik aarzelt
hij. Is was er niet een scheidsmuur tussen zijn moe-
der en hem?

Maar reeds is zijn moeder bij hem en slaat haar armen
om hem heen.

„Flip! jongen! Kind, wat ben ik blij! Ben je lang hier ge-
weest? En heb je poes teruggevonden? Hoe is 't moge-
lijk! hoe is 't mogelijk!”

„Hij zat hier in den kelder,” zegt Flip. „Hij heeft een
wond, maar die is al bijna weer beter.”

Dan kijkt hij schuw naar den ouden bleken man omhoog.
Zou hij. . . . zou nú het standje komen?

De oude man schijnt dat te vergeten.

„Nou,” zegt hij, „dan zullen we 't huis maar weer sluiten.” Zo gelijkmoedig zegt hij dat.

„Flippie, Flippie,” gaat hij voort, „wat zat je moeder in de rats.”

Dan vergoelijkend: „och mevrouw, ze benne allemaal gelijk, die jongens! 'k Heb d'r zelf ook twee gehad!”

„Gaat u mee een kopje koffie drinken?” vraagt mevrouw De Raadt. „U hebt zoveel moeite voor me gedaan.”

Maar de oude man weigert vriendelijk.

„Hij mot naar z'n bed,” zegt hij. „En goed uitslapen morgen. Een anderen keer komt Flip wel eens vertellen, hoe 't eigenlijk kwam, waar Flip? Nou. . . . en dat de poes terug is. . . . dat vind je alvast fijn, waar?”

Flip knikt. De woorden blijven in zijn keel steken.

De moeder van Ko ziet mevrouw De Raadt met haar zoon den weg oversteken.

Ze vertelt haar eigen jongens het blijde eind van de geschiedenis en jaagt ze dan voor de tweede maal naar bed.

„En nu heel vlug slapen!”

„Ja moeder!”

Wat een opluchting! Flip terug vóór den nacht!

In de eetkamer van mevrouw De Raadt zitten de twee aan 't late avondeten.

Poes, in haar mandje, ligt ook in de kamer. Ze likt tevreden de plek, die nog rood ziet. Maar de gapende wond is gesloten. Een poes kan met likken heel wat bereiken.

Flip eet met dankbaarheid zijn boterhammen. Morgen

zal hij alles aan zijn moeder vertellen. Morgen, als 't Zondag is.

Hij ziet er nu niet meer tegen op, als tegen een donkeren berg. Waar de schuld al vergeven is. . . . door den Heer. . . . Dat zal hij ook aan zijn moeder vertellen, dat hij in dien kelder voor de poes gebeden heeft,

Samen dragen ze poes in haar mandje naar de keuken, zetten een schotel lauwe melk bij haar neer. Als een kostbare schat, zo wordt het poesje behandeld.

Samen doen ze als goede kameraden de deuren op slot voor den nacht. Samen gaan ze dan de trap op en staan een ogenblik stil te kijken voor 't brede venster van moeders slaapkamer. Hun blikken dwalen naar Bobby's lege huis, daarginds, met 't spitse roodpannen dak.

Van daar gaan de gedachten hoger. . . . omhoog naar den hemelboog, waarboven God de Heer troont. God, die zo ver weg leek en Die toch zo wonderbaar hielp!

Ze denken hetzelfde, maar spreken 't niet uit. Hun dankbaarheid is zo groot dat er geen woord gesproken kan worden. Dat hoeft ook niet. Ze lezen de klare gedachten in elkanders hart. Ze weten, dat ook onuitgesproken woorden voor God een opengeslagen boek zijn.

„'k Ga naar bed,” zegt Flip opeens.

„Nacht moeder.”

„Nacht Flip.”

Zo gewoon klinkt het weer. Precies als iederen avond.

„Hij is groter geworden,” denkt de moeder verbaasd, wanneer ze haar jongen naar zijn eigen kamer ziet gaan.

„Wat zal Jan een schik van hem hebben, als hij weer thuis komt. Drie weken nog. . . .”

Ze volgt Flip met haar gedachten. Ze hoort hem zijn

opklapbed uitzetten. Nu trekt hij 't licht-uit. Nu keert hij zich nog eens om.

Om al deze dingen glimlacht de moeder.

En steeds nog glimlachend valt ze in slaap. Met gevouwen handen.

Even later slaapt het hele huis. Een van de vele slapende huizen aan de stil geworden laan.

Hoog aan den hemeltrans beginnen enkele sterren te stralen door den ijlen schemer van den hoog-zomernacht.

Achter de roerloze dennekruiden staat een klein krom maansikkeltje.

Met vreemde lege ogen staart Bobby's verlaten huis voor zich uit. Een ongezellig ding in de gezellige laan. Totdat een sterrentinteling zich in zijn vensterruiten weerspiegelen komt. Dan lijkt een glimlach van zuiver goud over 't blinde gezicht te glijden.

Of 't een schoon geheim bewaart. Zo glimlacht het lege huis.